

Tribunal Russell

sobre Palestina

Conclusions de la sessió de Sud-àfrica

¿Contravé Israel la prohibició de practicar apartheid contra el poble palestí en virtut del dret internacional?

Tercera sessió internacional – Ciutat del Cap, 5-7 de novembre de 2011

INTRODUCCIÓ

La sessió del Tribunal a Ciutat del Cap va estar organitzada per:

El comitè organitzador internacional (COI): Ken Coates (†), Pierre Galand, Stéphane Hessel, Marcel-Francis Kahn, Robert Kissous, François Maspero, Paulette Pierson-Mathy, Bernard Ravenel, Brahim Senouci, Gianni Tognoni i la secretaria internacional, composta per Frank Barat i Virginie Vanhaeverbeke.

El comitè de suport de Sud-àfrica.

Els comitès de suport d'Algèria, Alemanya, Bèlgica, Catalunya, Dinamarca, Espanya, França, Índia, Irlanda, Israel/Palestina, Itàlia, Luxemburg, Països Baixos, Portugal, Regne Unit, República Democràtica del Congo, Suïssa i Xile.

El comitè organitzador internacional vol expressar el seu agraïment a totes aquelles persones, organitzacions i fundacions que han fet possible la celebració de la tercera sessió internacional del Tribunal Russell sobre Palestina.

Les conclusions del jurat del Tribunal Russell sobre Palestina després de la sessió de Ciutat del Cap s'exposen en les pàgines següents.

El jurat del Tribunal Russell sobre Palestina (denominat, d'ara endavant, TRP) està integrat per:

- **Stéphane Hessel**, ambaixador i exdiplomàtic, França
 - **Mairead Corrigan Maguire**, premi Nobel de la Pau 1976, Irlanda del Nord
 - **Ronnie Kasrils**, escriptor i activista, Sud-àfrica
 - **Michael Mansfield**, advocat i president de la Societat Haldane de Juristes Socialistes, Regne Unit
 - **José Antonio Martín Pallín**, magistrat emèrit de la Sala II del Tribunal Suprem, Espanya
 - **Cynthia McKinney**, excongressista, Estats Units
 - **Yasmin Sooka**, directora de la Fundació pels Drets Humans, Sud-àfrica
 - **Alice Walker**, poetessa i activista, Estats Units
 - **Aminata Traoré**, escriptora i exministra de Cultura, Mali
-

Conclusions del TRP per ordre d'adopció:

I.	Creació del TRP	4
II.	Mandat del TRP	5
III.	Procediment	5-7
IV.	Admissibilitat	7-8
V.	Fons	8-31
VI.	Conseqüències jurídiques	31-35
VII.	Mesures necessàries i recomanades	35-36
VIII.	Continuació del procediment	37
IX.	Annex: lleis i propostes de llei	38-42

I. CREACIÓ DEL TRIBUNAL

- 1.1 El Tribunal Russell sobre Palestina (TRP) és un tribunal popular de consciència creat en resposta a les demandes de la societat civil per informar i mobilitzar l'opinió pública, i pressionar els responsables de la presa de decisions. En vista del fracàs de l'aplicació de l'opinió consultiva del 9 de juliol de 2004 de la Cort Internacional de Justícia (CIJ), relativa a la construcció per part d'Israel d'un Mur als Territoris Palestins Ocupats, el fracàs en el compliment de la Resolució ES-10/15 de l'Assemblea General de les Nacions Unides, adoptada el 20 de juliol de 2004, relativa a l'aplicació d'aquesta opinió consultiva, i dels fets esdevinguts a la Franja de Gaza el desembre de 2008 i el gener de 2009, es van crear comitès en diversos països per fomentar i donar suport a una iniciativa ciutadana a favor dels drets del poble palestí.
- 1.2 El TRP s'inscriu, amb el mateix esperit i seguint les mateixes normes de rigor, en la línia del Tribunal sobre Vietnam (1966-67), que va establir l' eminent pensador i filòsof Bertrand Russell, i del Tribunal Russell sobre Amèrica Llatina (1974-76), organitzat per la Fundació Internacional Lelio Basso pel Dret i l'Alliberament dels Pobles. El TRP no té estatut jurídic, de manera que opera com un tribunal dels pobles.
- 1.3 El seu comitè de suport internacional compta amb destacades personalitats, com diversos premis Nobel, un exsecretari general de les Nacions Unides, un antic subsecretari general de les Nacions Unides, excaps d'Estat, altres persones que han exercit altes funcions polítiques i nombrosos representants de la societat civil, com ara escriptors, periodistes, poetes, actors, realitzadors, científics, professors, advocats i magistrats.
- 1.4 El marc jurídic de referència en què se enquadra el TRP és el del dret internacional públic.
- 1.5 El procés del TRP es divideix en diverses sessions. El TRP es va reunir per a la primera sessió els dies 1, 2 i 3 de març de 2010 a Barcelona, sota l'auspici i amb el suport del comitè nacional de suport i l'Ajuntament de Barcelona, i sota la presidència d'honor de Stéphane Hessel, ambaixador de França. La segona sessió del TRP va tenir lloc a Londres els dies 20, 21 i 22 de novembre de 2010. Les conclusions completes de les sessions de Barcelona i Londres es poden consultar a: www.russelltribunalonpalestine.com

II. MANDAT DEL TRP PER A LA SESSIÓ DE CIUTAT DEL CAP

- 2.1 El Tribunal assumeix com un fet establert que certes pràctiques de l'Estat d'Israel ja han estat qualificades de violacions del dret internacional per diversos organismes internacionals, com ara el Consell de Seguretat de les Nacions Unides, l'Assemblea General de les Nacions Unides i la Cort Internacional de Justícia (CIJ) (vegeu el paràgraf 19 de les conclusions de Barcelona). La qüestió sotmesa al TRP pel comitè organitzador internacional en la sessió de Ciutat del Cap és si la política i certes pràctiques israelianes que afecten la població palestina que resideix en territori israelià i als Territoris Palestins Ocupats per Israel:
1. equivalen a una violació de la prohibició internacional que pesa sobre l'apartheid?
 2. constitueixen actes de persecució, considerats crims contra la humanitat?
- 2.2 I, en cas d'una resposta afirmativa a aquestes qüestions, quines conseqüències jurídiques i obligacions se'n deriven per a Israel i tercers Estats?

III. PROCEDIMENT

- 3.1 El comitè organitzador va sotmetre les qüestions esmentades a una sèrie d'experts elegits pels seus coneixements factuais de la situació. Per tal de respectar el principi del dret a rèplica, aquestes mateixes qüestions es van remetre a les autoritats israelianes mitjançant cartes amb data de 15 d'agost de 2011 i adreçades al president, Shimon Peres. Es va convidar així mateix l'Estat d'Israel a enviar representants al Tribunal per expressar el seu punt de vista.

Els experts van presentar els seus informes escrits al Tribunal.

Israel no va respondre a les cartes enviades. El TRP lamenta aquesta decisió de guardar silenci. Les respostes escrites o orals per part d'Israel haurien ajudat el Tribunal a establir les conclusions.

- 3.2 La fase escrita del procediment va anar seguida d'una fase oral, durant la qual el jurat del Tribunal va escoltar els experts i testimonis citats a declarar pel comitè organitzador. Es van escoltar els experts i testimonis següents (per ordre alfabètic):

- **Jazi Abu Kaf**, membre del Consell Regional pels 45 pobles beduïns no reconeguts del Naqab.
 - **Marianne Blume**, llicenciada en Filologia clàssica que va treballar a Gaza durant deu anys.
 - **Allan Boesak**, pastor de l'Església Reformada Neerlandesa a Sud-àfrica, polític i activista contra l'apartheid.
 - **Luciana Coconi**, autora de diversos assaigs i articles sobre els drets humans i els conflictes internacionals a l'Afganistan, l'Orient Mitjà i el Sàhara occidental, entre d'altres.
 - **François Dubuisson**, professor de Dret internacional a la Universitat Lliure de Brussel·les i autor de nombrosos articles sobre els aspectes jurídics del conflicte palestinoisraelià.
 - **John Dugard**, professor sud-africà de Dret internacional i Exrelator Especial de les Nacions Unides sobre la situació dels drets humans als Territoris Palestins Ocupats.
 - **Max du Plessis**, professor adjunt de Dret internacional a la Universitat de Kwazulu-Natal a Durban, Sud-àfrica.
 - **Ran Greenstein**, professor adjunt del departament de Sociologia de la Universitat de Witwatersrand a Johannesburg, Sud-àfrica.
 - **Jeff Halper**, fundador i director del Comitè Israelità contra la Demolició d'Habitatges (ICAHD) a Jerusalem.
 - **Mahmoud Hassan**, advocat palestí a Addameer, organització de suport dels presoners i els drets humans amb seu a Jerusalem.
 - **Shawqi Issa**, advocat especialitzat en drets humans i director general del centre Ensan pels Drets Humans a Betlem.
 - **Shawan Jabarin**, veterà activista pels drets humans i director de l'organització Al-Haq.
-

- **Ingrid Jaradat**, membre fundadora del Centre Badil i integrant del comitè executiu del Comitè Nacional Palestí per al Boicot.
- **Jamal Juma'a**, coordinador de la coalició palestina Stop the Wall.
- **David Keane**, professor adjunt de Dret a la Universitat de Middlesex, Londres.
- **Mohammed Khatib**, membre del Comitè Popular contra el Mur de Bil'in i responsable del Comitè de Coordinació de la Lluita Popular.
- **Rafaëlle Maison**, professora de Dret a la Universitat de París Sud, especialitzada en els àmbits de dret internacional públic i dret penal internacional.
- **Emily Schaeffer**, advocada i activista nord-americana-israeliana especialitzada en drets humans i que treballa a Tel Aviv, Israel.
- **Joseph Schechla**, coordinador de la Xarxa pel Dret a l'Habitatge i la Terra de la Coalició Internacional de l'Hàbitat (HIC).
- **Raji Sourani**, advocat palestí especialitzat en drets humans i director del Centre Palestí per als Drets Humans (PCHR) a Gaza.
- **Lea Tsemel**, advocada israeliana, assessora jurídica i integrant de la junta del Comitè Públic contra la Tortura a Israel (PCATI).
- **Zwelinzima Vavi**, secretària general del Congrés Sindical Sud-africà (COSATU) i vicepresidenta del Consell Laboral del Mil·lenni (MLC).
- **Rafeef Ziadah**, activista palestina pels drets humans, sindicalista i artista de la paraula.
- **Haneen Zoabi**, diputada de la Knesset (Parlament) pel partit Balad.

IV. ADMISSIBILITAT

- 4.1 Com ja s'ha esmentat en el punt 3.1, el Govern israelià va ser convidat a expressar el seu punt de vista davant del Tribunal, però va decidir no exercir aquest dret i no va respondre a les missives del TRP.

- 4.2 En examinar les qüestions plantejades en el punt 2.1, el Tribunal es remetrà a les violacions del dret internacional ja imputades a Israel en sessions precedents (sessió de Barcelona). L'absència d'Israel en els procediments, tant en aquesta sessió com a la de Barcelona i Londres, no constitueix un impediment per l'admissibilitat de testimonis i d'informes d'experts relatius a aquestes violacions. En pronunciar-se sobre les violacions del dret internacional imputades a un Estat que no s'ha presentat davant del Tribunal, aquest darrer no atempta contra el principi del mutu acord entre les parts en vigor davant els organismes jurídics internacionals encarregats de la resolució de controvèrsies entre Estats (vegeu els casos *Or amonedat* i *Timor Oriental*, CIJ, 1954 i 1995). En efecte, el procediment en curs no és equiparable al d'una controvèrsia sotmesa, per exemple, al Tribunal Internacional de Justícia: els fets presentats com a violacions del dret internacional perpetrades per Israel als Territoris Palestins Ocupats ja han estat qualificats com a tals per part de l'Assemblea General i el Consell de Seguretat de les Nacions Unides, així com per diversos informes, com els del Comitè Especial encarregat d'investigar les pràctiques israelianes que afectin els drets humans del poble palestí i altres habitants àrabs dels Territoris Ocupats, i l'informe de la Missió d'Investigació de les Nacions Unides sobre el conflicte de Gaza, més conegut com Informe Goldstone.

V. FONS

- 5.1 El Tribunal abordarà la qüestió de l'apartheid (secció **A**, vegeu més avall); haurà de determinar si les pràctiques d'Israel respecte del poble palestí poden ser qualificades de règim d'apartheid, i si les seves pràctiques individuals constitueixen crims d'apartheid. També s'ha de pronunciar sobre la qüestió de la persecució (secció **B**, vegeu més avall).

A. Apartheid

- 5.2 Pel que fa a les polítiques i pràctiques israelianes respecte del poble palestí, el Tribunal ha arribat a les conclusions següents, atenint-se a la prohibició de l'apartheid en virtut del dret internacional. El TRP ha examinat els aspectes següents:

1. Definició i règim jurídic de l'apartheid en el marc del dret internacional
2. Aplicació de la definició d'apartheid a les polítiques i pràctiques israelianes pel que fa al poble palestí

(1) DEFINICIÓ I RÈGIM JURÍDIC DE L'APARTHEID EN EL MARC DEL DRET INTERNACIONAL

i – Definició de l'apartheid

- 5.3 'Apartheid' és un terme de l'afrikaans que significa 'separació' o 'desenvolupament separat', utilitzat per designar la política oficial de discriminació racial aplicada per l'Estat sud-africà entre el 1948 i el 1994. L'apartheid, de fet, va ser prohibit pel dret internacional arran de l'experiència a Sud-àfrica, que tenia unes pròpies característiques úniques. No obstant això, la definició jurídica d'apartheid s'aplica a tota situació, en qualsevol país del món, en què coexisteixin els tres elements clau següents: (i) que es puguin identificar clarament dos grups racials diferents, (ii) que es cometin 'actes inhumans' contra el grup subordinat, i (iii) que aquests actes es cometin de manera sistemàtica en el context d'un *règim* institucionalitzat de dominació d'un grup sobre l'altre.
- 5.4 L'apartheid va adquirir el significat jurídic específic esmentat abans en el dret internacional en virtut de tractats adoptats a partir de la dècada de 1960. El *crim* d'apartheid implica actes inhumans individuals *comesos en el context d'un règim institucionalitzat*. Atès que la qüestió abordada pel Tribunal consisteix a determinar si les polítiques i pràctiques israelianes que afecten la població palestina poden ser qualificades d'apartheid en virtut del dret internacional, el Tribunal ha d'establir primer amb més detall les bases i els continguts de la definició jurídica.¹

(a) Tractats jurídics internacionals sobre l'apartheid

- 5.5 La definició d'apartheid aplicada pel Tribunal es basa principalment en la Convenció Internacional sobre la Repressió i el Càstig del Crim d'Apartheid de 1973 (la 'Convenció sobre l'apartheid'), com el conjunt de textos més exhaustiu sobre el significat de l'apartheid en el dret internacional, així com en la Convenció Internacional sobre l'Eliminació de totes les Formes de Discriminació Racial (ICERD) i en l'Estatut de Roma de la Cort Penal Internacional (CPI).

ICERD

- 5.6 Adoptada el 1965, la ICERD va ser el primer instrument jurídic internacional a prohibir expressament l'apartheid; l'article 3 especifica que els Estats part de la Convenció tenen l'obligació d'oposar-se a aquest règim:

“Els Estats parts condemnen especialment la segregació racial i l'apartheid, i es comprometen a prevenir, prohibir i eliminar en els territoris sota la seva jurisdicció totes les pràctiques d'aquesta naturalesa.”

¹ La secció següent es basa fonamentalment en el testimoni de l'expert Max du Plessis.

Convenció sobre l'apartheid de 1973

- 5.7 La ICERD, però, no ofereix una definició precisa de l'apartheid. La Convenció sobre l'apartheid va ser adoptada el 1973 per permetre “adoptar mesures més eficaces, tant en el pla internacional com en el nacional, per tal de reprimir i castigar el crim d'apartheid”. La Convenció sobre l'apartheid fa referència directa a l'article 3 de la ICERD en el seu preàmbul i aspira a complementar les exigències que figuren en aquest article. L'article 1 de la Convenció sobre l'apartheid es basa en resolucions anteriors de l'Assemblea General de les Nacions Unides en qualificar l'apartheid de crim contra la humanitat.² Israel, com la majoria dels Estats, va votar a favor d'aquesta resolució.³ Per tant, la Convenció obliga els Estats parts a adoptar mesures legislatives per prevenir, eliminar i castigar el crim d'apartheid i a tipificar-lo com un crim internacional subjecte a jurisdicció universal.⁴
- 5.8 L'article 2 de la Convenció sobre l'apartheid ofereix una definició clara del que constitueix una situació d'apartheid segons el que disposa el dret internacional. L'article defineix l'apartheid com “actes inhumans comesos a fi d'instituir i mantenir la denominació d'un grup racial de persones sobre qualsevol altre grup racial de persones i d'oprimir-lo sistemàticament”, després del que enumera una llista d'aquests actes inhumans.

Estatut de la CPI

- 5.9 Els termes de l'article 7(2)(h) de l'Estatut de Roma de la Cort Penal Internacional, adoptat el 1998, són molt semblants; l'apartheid s'hi defineix com a actes inhumans “comesos en el context d'un règim institucionalitzat d'opressió i dominació sistemàtiques d'un grup racial sobre un o més grups racials i amb la intenció de mantenir aquest règim”.
- 5.10 Les seccions següents aborden els **tres elements clau** de la definició d'apartheid: la presència necessària de dos grups racials diferents, la comissió d'actes reconeguts com 'actes inhumans' d'apartheid i el caràcter institucionalitzat de la dominació.

(b) Grups racials diferents

- 5.11 La definició d'apartheid exigeix la dominació d'un grup racial sobre un altre i, per tant, de dos grups racials diferents. La Convenció sobre l'apartheid en si mateixa no ofereix una

² Vegeu la Resolució 2202 A (XXI) B de l'Assemblea General de las Naciones Unidas de 16 de desembre de 1966.

³ *Ibid.* Només hi va votar en contra Sud-àfrica. La resolució va ser adoptada per 99 vots a favor i 1 en contra.

⁴ En l'àmbit del dret internacional humanitari (el dret aplicable als conflictes armats), l'apartheid es considera una violació greu del Protocol addicional I als Convenis de Ginebra de 1977. Altres tractats que integren les normes internacionals de drets humans també reconeixen i reforcen la prohibició de l'apartheid, com la Convenció sobre l'eliminació de totes les formes de discriminació contra la dona (CEDAW), que subratlla que “l'eliminació de l'apartheid, de totes les formes de racisme, de discriminació racial, colonialisme, neocolonialisme, agressió, ocupació i dominació estrangeres i de la ingerència en els assumptes interns dels Estats és indispensable per a gaudir cabalment dels drets de l'home i de la dona”.

definició del que constitueix un grup racial. La ICERD proporciona, però, una interpretació àmplia del significat del terme ‘racial’. Segons aquesta, la discriminació racial abasta totes les formes de discriminació basades en la raça, el color, l’origen nacional o l’origen ètnic. A efectes de la ICERD, el significat de ‘grup racial’ s’estableix com a ampli i pràctic. En essència, tot grup identificable constitueix un grup racial. ***Si un grup s’identifica a si mateix com a tal, i és identificat com a tal per altres grups, per exemple per pràctiques discriminatòries, queda emparat per la Convenció.***⁵

- 5.12 El concepte de ‘raça’ fa temps que es considera una construcció social i no una categoria biològica. El dret internacional dels drets humans atorga al terme ‘raça’ un significat més ampli que no es limita al criteri tradicional de ‘negres davant de blancs’, i el Comitè per l’Eliminació de la Discriminació Racial de les Nacions Unides hi inclou grups que no es considerarien ‘races’ en el sentit tradicional del terme, com les castes a l’Àsia meridional, grups de no ciutadans com els treballadors migrants i els pobles nòmades. Com han demostrat els testimonis dels experts davant del Tribunal sobre la qüestió dels grups racials en el dret internacional, la determinació de la condició de grup racial en dret internacional suposa, en definitiva, una qüestió pràctica i no científica.⁶

(c) Actes constitutius d’apartheid

- 5.13 L’article 2 de la Convenció sobre l’apartheid i l’article 7(2)(j) de l’Estatut de Roma fan referència a actes inhumans que podrien constituir apartheid en cas de cometre’s en un context de dominació racial, mentre que l’article 5 de la ICERD enumera una llista de drets que s’han de garantir a tots els éssers humans lliures de discriminació racial. Pel que fa a la definició d’apartheid, el Tribunal es basa fonamentalment en l’article 2 de la Convenció sobre l’apartheid com a principal marc de referència. Segons l’article 2, els ‘actes inhumans’ següents són constitutius d’apartheid:

“Per als fins d’aquesta Convenció, l’expressió ‘crim d’apartheid’, que inclourà les polítiques i pràctiques anàlogues de segregació i discriminació racial tal com es practiquen a l’Àfrica meridional, denotarà els actes inhumans següents comesos a fi d’instituir i mantenir la dominació d’un grup racial de persones sobre qualsevol altre grup racial de persones i d’oprimir-lo sistemàticament:

- o La denegació a un o més membres d’un o més grups racials del dret a la vida i a la llibertat de la persona:
 - mitjançant l’assassinat de membres d’un o més grups racials;
 - mitjançant atemptats greus contra la integritat física o mental, la llibertat o la dignitat dels membres d’un o més grups racials, o la seva submissió a tortures o a penes o tractes cruels, inhumans o degradants;

⁵ Testimoni del Dr. David Keane.

⁶ Testimonis del Dr. David Keane i de Ran Greenstein.

- mitjançant la detenció arbitrària i la presó il·legal dels membres d'un o més grups racials;
- La imposició deliberada a un o més grups racials de condicions d'existència que hagin d'implicar la seva destrucció física, total o parcial;
 - Qualsevol mesures legislatives o d'altre ordre destinades a impedir a un o més grups racials la participació en la vida política, social, econòmica i cultural del país i a crear deliberadament condicions que impedeixin el ple desenvolupament d'aquest grup o d'aquests grups, especialment denegant als membres d'un o més grups racials els drets humans i llibertats fonamentals, entre ells el dret al treball, el dret a formar associacions sindicals reconegudes, el dret a l'educació, el dret a sortir del país i a tornar-hi, el dret a una nacionalitat, el dret a la llibertat de circulació i de residència, el dret a la llibertat d'opinió i d'expressió i el dret a la llibertat de reunió i d'associació pacífiques;
 - Qualsevol mesures, incloses les de caràcter legislatiu, destinades a dividir la població segons criteris racials, creant reserves i guetos separats per als membres d'un o més grups racials, prohibint els matrimonis mixtos entre membres de diferents grups racials i expropiant els béns arrels pertanyents a un o més grups racials o a membres d'aquests grups;
 - L'exploació del treball dels membres d'un o més grups racials, especialment sotmetent-los a treball forçat;
 - La persecució de les organitzacions i persones que s'oposen a l'apartheid privant-les de drets i llibertats fonamentals.”
- 5.14 Els termes de la Convenció sobre l'apartheid indiquen que es tracta d'una llista il·lustrativa més que no pas d'una llista exhaustiva, i que no cal que conflueixin tots i cada un dels actes inhumans descrits perquè existeixi un règim d'apartheid. La formulació “polítiques i pràctiques *anàlogues* (...) tal com es practiquen a l'Àfrica meridional” implica potencialment un ventall de polítiques més ampli (la cursiva és nostra). ***El terme ‘inclourà’ suggereix que no cal que es donin totes les pràctiques esmentades en l'article 2 perquè es reconegui una situació d'apartheid.***⁷ La història de l'apartheid a Sud-àfrica demostra que un repertori més restringit de polítiques pot generar una situació d'apartheid. En el cas sud-africà, per exemple, no era aplicable l'article 2(b), relatiu a la ‘destrucció física’ deliberada d'un grup. En aquest sentit, la Comissió per la Veritat i la Reconciliació a Sud-àfrica va arribar a la conclusió que el règim de l'apartheid no mantenia una política deliberada de *destrucció física* de la població negra. Però tals conclusions pel que fa pràctiques individuals no exclouen conclusions generals sobre un sistema integral que té per fi i efecte el manteniment de la dominació racial d'un grup racial sobre l'altre.

⁷ Testimoni de Max du Plessis.

(d) *Un règim sistemàtic i institucionalitzat*

5.15 Partint de les formulacions de la Convenció sobre l'apartheid i l'Estatut de Roma, és clar que el que defineix en essència l'apartheid és el caràcter sistemàtic i institucionalitzat de la discriminació en qüestió. Aquest element sistemàtic permet distingir la pràctica de l'apartheid d'altres formes de discriminació prohibides. Així, perquè els actes inhumans esmentats abans constitueixin un règim d'apartheid, no n'hi ha prou que es produeixin de forma aïllada o casual. Han de ser prou generalitzats i complementaris, i estar prou integrats, com per ser qualificats de **sistemàtics**. Aquests actes també han d'estar prou arrelats en la llei, les polítiques públiques i les institucions oficials com per ser qualificats d'**institucionalitzats**.

ii. Règim jurídic de la prohibició de l'apartheid

5.16 La prohibició de l'apartheid està integrada en el dret internacional consuetudinari (la qual cosa significa que fins i tot els Estats que no són part de les convencions que prohibeixen l'apartheid estan obligats a complir aquesta prohibició) i constitueix una norma de *jus cogens* (la categoria més fonamental de les normes del dret internacional, que no admeten cap excepció). Es tracta així mateix d'una prohibició universal que, si bé es va formular per respondre a la situació a Sud-àfrica, sempre va ser concebuda per aplicar-se més enllà de les seves fronteres.⁸

⁸ Testimoni de Max du Plessis.

(2) APLICACIÓ DE LA DEFINICIÓ D'APARTHEID A LES POLÍTIQUES I PRÀCTIQUES ISRAELIANES PEL QUE FA AL POBLE PALESTÍ

5.17 El Tribunal passa ara a examinar si les polítiques i pràctiques israelianes que afecten la població palestina es podrien qualificar d'apartheid en virtut del dret internacional, amb referència als elements clau de la definició d'apartheid esbossats en els apartats precedents.

i. Grups racials diferents

5.18 Els palestins s'identifiquen a si mateixos com un grup de persones que comparteix un origen, una història i una cultura comunes, així com estructures i xarxes polítiques i socials que garanteixen un vincle continuat tot i els desplaçaments forçats i la fragmentació de què són objecte. El poble palestí en conjunt constitueix un grup únic, independentment de la seva actual ubicació geogràfica o jurídica establerta. Tots els palestins –els refugiats a l'exili, els que viuen sota ocupació militar a Cisjordània (incloent-hi Jerusalem) i a la Franja de Gaza, així com els que van romandre en el territori que ara és Israel– s'identifiquen com a autòctons de Palestina, on vivien i exercien els seus drets de ciutadans fins la fi del mandat britànic el 1948. Són considerats com un sol poble que gaudeix del dret col·lectiu a la lliure determinació.⁹

5.19 Segons la llei i la política israelianes, la pertinença a un grup representa una categoria oficial imposada i controlada per l'Estat i no és simplement fruit d'una identitat voluntària.¹⁰ Els jueus israelians constitueixen un grup unificat per la llei i comparteixen la mateixa condició jurídica, independentment del lloc de residència. Els àrabs palestins, per la seva banda, constitueixen un grup separat, subdividit en ciutadans, residents dels Territoris Ocupats (els drets de residència dels quals es poden perdre si abandonen el territori on viuen) i els refugiats que no tenen el dret a tornar a cap part de la Palestina històrica. Aquestes restriccions no són aplicables als jueus; de fet, els que no són encara ciutadans poden adquirir automàticament la ciutadania israeliana establint-se a Israel o en els Territoris Palestins Ocupats. La llei que possibilita aquesta situació, l'anomenada Llei del Retorn, adoptada per Israel el 1950, tipifica l'aspecte basat en l'ascendència de la identitat jueva. Els palestins que tenen la ciutadania israeliana no formen part de la mateixa categoria jurídica que els ciutadans jueus, que gaudeixen dels privilegis que els confereix la 'nacionalitat jueva'. La nació jueva es considera com un grup diferent amb una reivindicació única de poble indígena històric de Palestina.¹¹

⁹ Testimoni de Ingrid Jaradat.

¹⁰ Testimoni de Ran Greenstein.

¹¹ Testimoni de Joseph Schechla.

5.20 L'existència de 'grups racials' és fonamental en matèria d'apartheid. La situació palestinoisraeliana no respon als conceptes tradicionals de 'raça', com va ser el cas a la Sud-àfrica de l'apartheid. Basant-se en els testimonis aportats pels experts durant la sessió de Ciutat del Cap, el Tribunal conclou que el dret internacional dóna al terme 'racial' una definició àmplia que abasta elements d'origen ètnic i nacional i, per tant, que la definició de 'grup racial' és una qüestió sociològica i no biològica. Les percepcions (incloses les percepcions pròpies i les externes) de la identitat jueva israeliana i de la identitat palestina demostren que, a efectes del dret internacional, els jueus israelians i els àrabs palestins poden ser fàcilment definits com a grups racials diferents. A partir de les proves presentades, per al jurat és evident que hi ha dos grups diferents i identificables de forma molt concreta i que la definició jurídica de 'grup racial' és aplicable a totes les circumstàncies en què les autoritats israelianes exerceixen les seves competències sobre els palestins.

ii. Actes constitutius d'apartheid

5.21 L'aplicació per part del Tribunal dels actes constitutius d'apartheid a les pràctiques israelianes segueix les rúbriques i l'estructura de l'article de la Convenció sobre l'apartheid, tal com s'ha descrit anteriorment. Els actes inhumans individuals comesos en el context d'aquest sistema són definits per les normes internacionals com a crims d'apartheid. El jurat ha rebut nombrosos testimonis de pràctiques que constitueixen 'actes inhumans' perpetrats contra el poble palestí per part de les autoritats israelianes.

“a) La denegació a un o més membres d'un o més grups racials del dret a la vida i a la llibertat de la persona:

Mitjançant l'assassinat de membres d'un o més grups racials;”

5.22 El TRP ha rebut proves que testifiquen la privació generalitzada de la vida dels palestins mitjançant operacions i incursions militars, una política oficial d' 'assassinats selectius' i l'ús de la força letal contra les manifestacions.

5.23 Entre els exemples d'operacions militars israelianes a gran escala en què s'ha utilitzat com a objectiu i s'ha assassinat de forma desproporcionada civils palestins, hi hauria les operacions 'Escut defensiu' (2002), 'Camí ferm' (2002), 'Arc de Sant Martí' (2004), 'Pluges d'estiu' (2006), 'Núvols de tardor' (2006), 'Hivern calent' (2008) i 'Plom fos' (2008-2009).¹²

¹² Pel que fa a l'operació 'Plom fos', vegeu *Situación de los derechos humanos en Palestina y otros territorios árabes ocupados; Informe de la Misión de Investigación de las Naciones Unidas sobre el Conflicto en Gaza*, A/HRC/12/48 (25 de setembre de 2009). Vegeu també les conclusions del Comitè contra la Tortura de les Nacions Unides, citades a *Apartheid contra el pueblo palestino*, Informe de Luciana Coconi (Madrid: Ediciones del Oriente y del Mediterráneo, 2010), p. 95.

- 5.24 L'ús de la força letal contra les manifestacions palestines forma part de la vida quotidiana en pobles com Bil'in i Ni'lin.¹³
- 5.25 Les incursions militars quotidianes contínues que provoquen un nombre menys elevat però constant de víctimes palestines.¹⁴ Això no obstant, les incursions letals israelianes als Territoris Ocupats han estat tan freqüents que, en els últims deu anys, segons el grup israelià de defensa dels drets humans B'Tselem, 6.418 palestins han estat assassinats per les forces de seguretat israelianes.¹⁵
- 5.26 Els palestins que viuen a Israel també han estat víctima d'aquesta força letal, com ara els 13 manifestants pacífics que van ser assassinats per la policia israeliana a l'octubre de 2000.
- 5.27 A través d'una política estatal oficial d' 'assassinats selectius', que constitueixen execucions extrajudicials, l'exèrcit israelià ataca activistes i membres de grups armats palestins per tal de sufocar totes les formes de resistència possibles al domini israelià. Aquestes operacions no només afecten els 'objectius', sinó també un gran nombre de civils, incloent-hi membres de les seves famílies. Els atacs aeris i les operacions d'assassinats selectius efectuats per comandos israelians han provocat la mort de centenars de civils palestins.

“Mitjançant atemptats greus contra la integritat física o mental, la llibertat o la dignitat dels membres d'un o més grups racials, o la seva submissió a tortures o a penes o tractes cruels, inhumans o degradants;”

- 5.28 El Tribunal ha escoltat testimonis que revelen un passat i un present significatiu de pràctiques de tortura i de maltractaments dels presoners palestins a les presons israelianes. Els palestins empresonats estan catalogats com a 'presoners de seguretat' i estan subjectes a un règim específic d'interrogatoris per part de l'Agència de Seguretat Israeliana, que sovint recorre a mètodes que poden ser qualificats de tortura i de maltractaments.¹⁶

Els presoners jueus israelians, independentment dels delictes que hagin comès, generalment no són catalogats com a 'presoners de seguretat' i no estan subjectes a interrogatoris o maltractaments anàlegs.

- 5.29 El Tribunal constata també l'existència de tractes cruels, inhumans i degradants en el marc de les restriccions de circulació que sotmeten els palestins a actes humiliants per

¹³ Testimoni de Mohammed Khatib.

¹⁴ Testimoni de Raji Sourani.

¹⁵ Vegeu les estadístiques proporcionades per B'Tselem
<http://old.btselem.org/statistics/english/Casualties.asp>

¹⁶ Testimoni de Mahmoud Hassan.

part dels soldats israelians i que obliguen les dones palestines a donar llum en els punts de control;¹⁷ i de les demolicions d'habitatges com a forma de tracte degradant i inhumà, el qual que té greus conseqüències psicològiques per a homes, dones i nens i nenes.¹⁸

- 5.30 El TRP conclou per tant que els palestins estan sotmesos a tortures i maltractaments en el context de la privació generalitzada de llibertat mitjançant polítiques d'arrestos arbitraris i detencions administratives sense càrrecs. El jurat considera que aquestes mesures excedeixen moltes vegades allò raonablement justificat per motius de seguretat i constitueixen una forma de dominació sobre els palestins com a grup.

“Mitjançant la detenció arbitrària i la presó il·legal dels membres d'un o més grups racials;”

- 5.31 Els palestins dels Territoris Ocupats són sistemàticament víctimes d'arrestos i detencions arbitràries (incloent-hi llargs períodes de detenció preventiva sense accés a assistència jurídica) i es veuen sotmesos a un sistema de tribunals militars que no responen al que exigeixen les normes internacionals de justícia processal. Als jueus israelians, se'ls aplica un sistema jurídic totalment diferent, ja que estan subjectes al dret civil israelià i a un sistema de tribunals civils i gaudeixen de drets processals i substantius significativament més amplis, des del moment de l'arrest fins que es dicta sentència.¹⁹

- 5.32 La pràctica israeliana generalitzada de la **detenció administrativa** sense càrrecs ni judici, que comprèn períodes de detenció que arriben fins als sis mesos i que poden ser –i ho són moltes vegades– renovats o prolongats indefinidament, afecta els palestins adults i menors, mentre que no s'aplica als jueus israelians.²⁰

“b) La imposició deliberada a un o més grups racials de condicions d'existència que hagin d'implicar la seva destrucció física, total o parcial;”

- 5.33 Tot i que les polítiques israelianes de bloqueig i de càstig col·lectiu, sobretot a la Franja de Gaza, i les consegüents restriccions sobre l'abastament vital d'aliments i medicines comporten conseqüències greus per a la vida i la salut dels palestins, el Tribunal considera que aquestes polítiques no compleixen amb les condicions que requereix aquesta disposició *d'intenció* de provocar la destrucció física del poble palestí.

En lloc d'això, les condicions de vida imposades estan concebudes per desplaçar totalment o parcial els palestins de la jurisdicció israeliana.²¹

¹⁷ Testimoni de Jamal Juma'a.

¹⁸ Testimoni de Jeff Halper.

¹⁹ Testimoni de Emily Schaeffer.

²⁰ Testimoni de Mahmoud Hassan.

²¹ Testimoni de Marianne Blume.

“c) Qualsevol mesures legislatives o d’altre ordre destinades a impedir a un o més grups racials la participació en la vida política, social, econòmica i cultural del país i a crear deliberadament condicions que impedeixin el ple desenvolupament d’aquest grup o d’aquests grups, especialment denegant als membres d’un o més grups racials els drets humans i llibertats fonamentals, entre ells el dret al treball, el dret a formar associacions sindicals reconegudes, el dret a l’educació, el dret a sortir del país i a tornar-hi, el dret a una nacionalitat, el dret a la llibertat de circulació i de residència, el dret a la llibertat d’opinió i d’expressió i el dret a la llibertat de reunió i d’associació pacífiques;”

- 5.34 El conjunt del sistema jurídic israelià estableix una bretxa enorme entre els jueus israelians i els àrabs palestins. Les seves lleis solen estar concebudes per afavorir els jueus israelians i per mantenir els àrabs palestins en una posició d’inferioritat. Alguns exemples il·lustren clarament aquest fenomen.

Diverses lleis israelianes impedeixen als refugiats palestins tornar a les seves terres i recuperar-les. Aquestes lleis, per tant, violen el seu dret a sortir del país i a tornar-hi, el seu dret a la llibertat de circulació i de residència, i el seu dret a una nacionalitat. A Israel, la distribució desigual dels recursos per l’educació i les activitats culturals palestines, les restriccions en matèria de reagrupació familiar imposades als cònjuges que disposen de permisos de residència en diferents costats de la Línia Verda i la falta de representació en la funció pública constitueixen violacions de drets que contribueixen al fet que Israel impedeixi el desenvolupament dels palestins i la seva participació en la vida política i social.²²

Els palestins que treballen a Israel pateixen dificultats enormes per integrar-se en sindicats israelians o per formar sindicats propis a Israel.²³ Els privilegis atorgats als jueus en matèria de propietat de la terra, demolicions d’habitatges i restriccions sobre la construcció constitueixen també violacions d’altres drets que impedeixen el desenvolupament i la participació política dels palestins. Aquest també és el cas de les múltiples restriccions sobre la llibertat d’opinió i d’expressió que es deriva del tancament d’organitzacions, de la prohibició de trobades públiques i manifestacions, i de la censura mediàtica per part de les autoritats israelianes.²⁴

- 5.35 En resum, els palestins estan subjectes a violacions sistemàtiques dels drets humans que els impossibiliten el desenvolupament i els impedeixen, com a grup, participar en la vida política, econòmica, social i cultural. Els refugiats palestins que segueixen desplaçats també són víctimes d’apartheid, ja que se’ls nega el dret a tornar a casa i perquè hi ha lleis que els priven dels drets a la propietat i a la ciutadania. Les polítiques de trasllat forçat de població segueixen estant molt esteses, especialment als Territoris Palestins Ocupats. Els drets civils i polítics dels palestins, com ara el dret de

²² Testimonis de Joseph Schechla, Luciana Coconi i Haneen Zoabi.

²³ Testimoni de Rafeef Ziadah.

²⁴ Testimonis de Jeff Halper, Haneen Zoabi i Joseph Schechla.

lliure circulació i de residència, el dret a la llibertat d'expressió i el dret a la llibertat d'associació, es veuen considerablement restringits. Els drets socioeconòmics dels palestins també es veuen afectats greument per les polítiques discriminatòries israelianes en els àmbits de l'educació, la salut i l'habitatge.

“d) Qualsevol mesures, incloses les de caràcter legislatiu, destinades a dividir la població segons criteris racials, creant reserves i guetos separats per als membres d'un o més grups racials, prohibint els matrimonis mixtos entre membres de diferents grups racials i expropiant els béns arrels pertanyents a un o més grups racials o a membres d'aquests grups;”

- 5.36 La població jueva israeliana i la població palestina estan separades i situades en espais físics diferents, i la qualitat i el nivell de les infraestructures, els serveis i l'accés als recursos varien d'un lloc a un altre.
- 5.37 A Israel, els palestins ocupen espais superpoblats, no solen tenir la possibilitat ni l'autorització per renovar o construir habitatges, i viuen en pobles que de vegades ni tan sols estan reconeguts oficialment. Els jueus israelians ocupen grans extensions de terres, garantides per organismes nacionals o governamentals jueus (el Fons Nacional Jueu, l'Administració de Terres d'Israel), que assegurin que el 93 per cent de les terres estigui reservat per a l'ús exclusiu dels jueus.²⁵
- 5.38 El paisatge de Cisjordània està dominat per colònies de població exclusivament judeoisraeliana i un règim connex de carreteres separades, de 'zones tap' de seguretat, de punts de control i del Mur, que interrompen la contigüitat territorial i assegurin el confinament de les comunitats palestines en enclavaments aïllats. Els colons israelians gaudeixen de la protecció de les autoritats i de l'exèrcit, de lleis pròpies i d'un accés preferent a recursos escassos com l'aigua, en detriment de la població palestina. Als palestins, se'ls prohibeix entrar a les colònies (tret de si disposen d'un permís especial, com els treballadors), a les zones militars i a les 'reserves naturals', la qual cosa significa que gairebé la meitat del territori de Cisjordània està tancat a la població palestina. Aquestes colònies estan connectades per carreteres per a ús exclusiu dels jueus israelians. Els desplaçaments i l'accés a les terres agrícoles estan limitats per als palestins per un sistema generalitzat de permisos. Cal reconèixer, en defensa d'Israel, que està establert comunament que l'accés a les platges no es veu afectat per la segregació, com passava a Sud-àfrica, on certes platges estaven reservades als blancs i altres, a la població negra i no europea. No obstant això, és important destacar que el Tribunal va escoltar testimonis que descrivien com les lleis israelianes prohibeixen als palestins accedir a les platges, incloses les del litoral palestí a la vora del mar Mort.²⁶ En general, l'expropiació de propietats palestines ha prosseguit després de la creació de l'Estat d'Israel, i es recolza en una sèrie de lleis i decrets militars que han despulat els palestins de gran part de les seves terres.²⁷

²⁵ Testimonis de Haneen Zoabi i Joseph Schechla.

²⁶ Testimoni de Shawan Jabarin.

²⁷ Testimonis de Shawan Jabarin, Jeff Halper, Jamal Juma'a, Luciana Coconi i Joseph Schechla.

5.39 Per tant, les proves aportades davant el Tribunal demostren clarament que les autoritats israelianes persegueixen, des de 1948, polítiques concertades de colonització i d’apropiació de terres palestines. Mitjançant les seves lleis i pràctiques, Israel ha dividit les poblacions jueva israeliana i palestina, i els ha assignat espais físics diferents, en què varia el nivell i la qualitat de les infraestructures, els serveis i l’accés als recursos. Tot això es tradueix finalment en una fragmentació territorial generalitzada, l’aparició d’una sèrie de reserves i d’enclavaments separats, i una segregació marcada entre els dos grups. Segons un dels testimonis presentat davant el Tribunal, aquesta política es descriu oficialment a Israel amb el terme *hafrada*, que, en hebreu, significa ‘separació’.²⁸

“e) L’exploració del treball dels membres d’un o més grups racials, especialment sotmetent-los a treball forçat;”

5.40 Encara que Israel no té un sistema d’exploració de la mà d’obra de la població palestina, les seves polítiques han reestructurat la força de treball palestina en suprimir la indústria palestina i en imposar restriccions sobre les exportacions i altres mesures que han incrementat la dependència dels Territoris Palestins Ocupats envers Israel i, ara més que mai, a l’ajuda internacional. Fins a mitjan dels anys vuitanta, Israel va recórrer intensivament a la mà d’obra palestina en els sectors de l’agricultura i la construcció, amb condicions laborals pèssimes i sense cap de les prestacions atorgades als treballadors jueus israelians. No obstant això, des de 1993, el nombre de treballadors palestins a Israel ha caigut de més de 100.000 a tot just uns centenars. D’altra banda, des de la construcció del Mur, pràcticament no hi ha treballadors palestins contractats a Israel. Des que Hamàs va guanyar les eleccions a la Franja de Gaza, el gener de 2006, cap treballador d’aquesta zona disposa d’accés a Israel.²⁹

“f) La persecució de les organitzacions i persones que s’oposen a l’apartheid privant-les de drets i llibertats fonamentals.”

5.41 Israel persegueix i imposa restriccions a les persones que s’oposen al règim de segregació, que condemnen les violacions dels drets humans o que critiquen les accions de l’exèrcit israelià. També reprimeix les manifestacions al territori palestí ocupat, convocades per organitzacions o persones a títol individual, amb l’objectiu de protestar contra el Mur o l’administració discriminatòria de les terres, l’aigua i les infraestructures. Aquesta persecució (cal assenyalar aquí que la persecució de la dissidència en aquest context de victimització d’aquelles persones que s’oposen a pràctiques discriminatòries és diferent del crim de persecució que s’abordarà en la secció B) es manifesta mitjançant el tancament d’organitzacions, les prohibicions de viatjar i les detencions arbitràries d’activistes polítics i defensors dels drets humans, així com per les restriccions que es deriven en matèria de llibertat d’expressió i d’opinió.³⁰

²⁸ Testimoni de Jeff Halper.

²⁹ Testimoni de Rafeef Ziadah.

³⁰ Testimonis de Haneen Zoabi, Jamal Juma’a i Mohammed Khatib.

iii. Un règim sistemàtic i institucionalitzat de dominació racial

- 5.42 Els actes inhumans abans enumerats no es produeixen de forma aïllada o casual. Estan prou generalitzats i integrats i són prou complementaris com per ser qualificats de sistemàtics. Aquests actes també estan prou arrelats en la llei, les polítiques públiques i les institucions oficials com per ser qualificats d'institucionalitzats.
- 5.43 En el sistema jurídic israelià, els jueus gaudeixen d'una condició preferent pel que fa als no jueus per mitjà de la llei sobre la ciutadania i la nacionalitat jueva. Aquesta última ha creat un grup privilegiat en la majoria d'àmbits de la vida pública, com els drets de residència, la propietat del sòl, la planificació urbana, l'accés als serveis i els drets socials, econòmics i culturals (vegeu la llista de lleis i projectes de llei que figuren a l'annex d'aquestes conclusions). Els testimonis aportats per experts detallen les relacions entre l'Estat d'Israel i les institucions nacionals jueves semiestatals (l'Agència Jueva, l'Organització Sionista Mundial i el Fons Nacional Jueu) que integren i formalitzen molts dels privilegis materials atorgats exclusivament als jueus israelians. Quant a Cisjordània, el Tribunal destaca la separació i la discriminació institucionalitzades que es manifesten per l'existència de dos sistemes jurídic totalment separats: els palestins estan subjectes al dret militar aplicat per tribunals militars que no compleixen amb les normes internacionals de justícia processal; els jueus israelians que viuen en colònies il·legals estan subjectes al dret civil israelià que depèn de tribunals civils. Per tant, hi ha una gran diferència entre els procediments i les penes aplicats per un mateix delictes, comès en la mateixa jurisdicció, segons el grup al qual pertany. Un aparell de control administratiu, que es desplega a través d'un sistema generalitzat de permisos i de restriccions burocràtiques, afecta greument els palestins en els territoris sota control israelià. A diferència de la legislació d'apartheid sud-africana, explícita i fàcilment accessible, el Tribunal crida l'atenció sobre el caràcter opac i inaccessible de moltes lleis, ordres militars i reglamentacions que apuntalen el règim institucionalitzat de dominació d'Israel.

A. Conclusió

- 5.44 El Tribunal arriba a la conclusió que Israel sotmet al poble palestí a un règim institucionalitzat de dominació considerat com apartheid tal com el defineix el dret internacional. Aquest règim discriminatori es manifesta en diverses formes i graus d'intensitat contra diferents categories de palestins, en funció del seu lloc de residència.
- 5.45 Els palestins que viuen sota govern militar de caràcter colonial als Territoris Palestins Ocupats estan subjectes a una forma d'apartheid especialment severa. Els ciutadans palestins d'Israel, encara que gaudeixen del dret a vot, no formen part de la nació jueva tal com aquesta es defineix a la llei israeliana i, per tant, estan privats dels beneficis derivats de la nacionalitat jueva i sotmesos a una discriminació sistemàtica

respecte d'un ampli ventall de drets humans reconeguts. Malgrat aquestes diferències, el Tribunal conclou que les pràctiques d'Israel respecte al poble palestí, amb independència del seu lloc de residència, equivalen, en conjunt, a un únic règim integrat d'apartheid.

B. Persecució

5.46 El Tribunal examinarà les polítiques i pràctiques israelianes pel que fa al poble palestí referint-se a la persecució com a crim contra la humanitat en virtut del dret internacional. El TRP abordarà els aspectes següents:

1. Definició i règim jurídic de la persecució en el marc del dret internacional
2. Aplicació de la definició de persecució a les polítiques i pràctiques israelianes pel que fa al poble palestí

(1) DEFINICIÓ I RÈGIM JURÍDIC DE LA PERSECUCIÓ EN EL MARC DEL DRET INTERNACIONAL

5.47 La persecució constitueix un crim contra la humanitat en virtut dels estatuts dels tribunals i les corts penals internacionals³¹ i del Projecte de codi de delictes contra la pau i la seguretat de la humanitat de la Comissió de Dret Internacional (CDI, art. 18, e).

Les normes de la CPI estableixen la definició més exhaustiva de la persecució com a crim contra la humanitat. Segons l'article 7 de l'Estatut de la CPI:

“7.1. Als efectes d'aquest Estatut, s'entén per ‘crim de lesa humanitat’ qualsevol dels actes següents quan es cometi com a part d'un atac generalitzat o sistemàtic contra una població civil i amb coneixement de l'atac esmentat:

(...)

(h) Persecució d'un grup o col·lectivitat amb identitat pròpia fonamentada en motius polítics, racials, nacionals, ètnics, culturals, religiosos, de gènere definit en el paràgraf 3, o altres motius universalment reconeguts com a inacceptables d'acord amb el dret internacional, en connexió amb qualsevol acte esmentat en el paràgraf present o amb qualsevol crim de la competència de la Cort;

(...)

7.2. (g) Per ‘persecució’ s'entén la privació intencional i greu de drets fonamentals

³¹ Testimoni de Rafaëlle Maison, citant l'Estatut del Tribunal Militar Internacional (TMI) de Núremberg, art. 6 c; l'Estatut del TMI de Tokyo, art. 5 c; l'Estatut del Tribunal Penal Internacional per la ex Iugoslàvia (TPIY), art. 5 h; l'Estatut del Tribunal Penal Internacional per Rwanda (TPIR), art. 3 h; i l'Estatut de la CPI, art. 7, 1 h.

en contravenció del dret internacional per raó de la identitat del grup o de la col·lectivitat;”

5.48 Segons els *Elements dels crims*, la persecució està constituïda pels elements següents:

- “1. Que l'autor hagi privat greument una o més persones dels seus drets fonamentals en contravenció del dret internacional.
2. Que l'autor hagi dirigit la seva conducta contra aquesta persona o persones en raó de la identitat d'un grup o col·lectivitat o contra el grup o la col·lectivitat com a tals.
3. Que la conducta hagi estat dirigida contra aquestes persones per motius polítics, racials, nacionals, ètnics, culturals, religiosos o de gènere, segons la definició del paràgraf 3 de l'article 7 de l'Estatut, o per altres motius universalment reconeguts com a inacceptables d'acord amb el dret internacional.
4. Que la conducta s'hagi comès en relació amb qualsevol acte dels assenyalats en el paràgraf 1 de l'article 7 de l'Estatut o amb qualsevol crim de la competència de la Cort.
5. Que la conducta s'hagi comès com a part d'un atac generalitzat o sistemàtic dirigit contra una població civil.
6. Que l'autor hagi tingut coneixement que la conducta era part d'un atac generalitzat o sistemàtic dirigit contra una població civil o hagi tingut la intenció que la conducta fos part d'un atac d'aquest tipus.”

5.49 En altres termes, la persecució està constituïda pels elements següents:

- un element material (*actus reus*): una violació de les llibertats i els drets fonamentals relacionats amb els crims que preveu l'article 7 (1) de l'Estatut de la CPI; l'element material no es limita únicament als danys corporals causats a la víctima, sinó que inclou també els danys contra la propietat;³²
- un element mental general (*mens rea* o *dolus generalis*): l'autor té la intenció d'incórrer en una conducta que està relacionada amb una violació de les llibertats i els drets fonamentals;
- un element mental específic (*dolus specialis*): la conducta està dirigida contra un grup per motius polítics, racials, nacionals, ètnics, culturals, religiosos o de gènere;
- un element contextual: la conducta forma part d'un atac generalitzat o sistemàtic dirigit contra una població civil; el terme 'atac' no es limita a l'acció militar clàssica en el marc d'un conflicte armat, sinó que abasta també múltiples violacions dels drets humans dirigides contra una població civil.³³

³² Vegeu, entre d'altres, U.S. Mil. Trib., 11-13 d'abril de 1949, 'Ministries Trial', a *Trials of War Criminals before the Nuremberg Military Tribunals under Control Council Law n° 10*, vol. XIV, 1949, p. 678; TPIY, cas IT-99-36-T, 1 de setembre de 2004, *Brdanin*, §§ 1029-1049; cas IT-98-32/1-T, 20 de juliol de 2009, *Lukić*, § 1008, esmentats en el testimoni de Rafaëlle Maison.

³³ Casos TPIY IT-23 i 23/1-T, 22 de febrer de 2001, *Kunarac et al.*, § 416, 570-578; *id.*, App., 12 de juny de

(2) APLICACIÓ DE LA DEFINICIÓ DE PERSECUCIÓ A LES POLÍTIQUES I PRÀCTIQUES ISRAELIANES ENVERS POBLE PALESTÍ

5.50 En primer lloc, el TRP observa que gran part dels testimonis recollits en matèria d'apartheid són també rellevants en matèria de persecució, la qual constitueix un altre crim contra la humanitat i es podria aplicar pel que fa a les pràctiques israelianes en virtut del principi de l'acumulació de càrrecs.

i. El setge de Gaza i l'operació 'Plom fos'

5.51 Durant la sessió de Barcelona, el TRP va arribar a la conclusió que Israel violava el dret internacional en mantenir la Franja de Gaza sota un bloqueig que contravé les disposicions del IV Conveni de Ginebra del 12 d'agost de 1949 (art. 33), que prohibeix els càstigs col·lectius (§§ A, 19.9). També va arribar a la conclusió que Israel violava el dret internacional en infligir danys nombrosos i greus, especialment a persones i béns de propietat civil, i en utilitzar mètodes de combat prohibits durant l'operació 'Plom fos' a Gaza (desembre de 2008 - gener de 2009) (§§ A, 19.10).

5.52 Durant la sessió de Londres, el TRP va determinar que les violacions del dret internacional perpetrades per Israel en què estaven directament implicades diverses empreses incloïen violacions del dret internacional humanitari comeses per Israel en el transcurs de l'operació 'Plom fos'. Durant aquella sessió, el TRP es va basar en l'informe de la Missió d'Investigació de les Nacions Unides encarregada d'investigar les violacions del dret internacional durant aquest conflicte (l'Informe Goldstone) i en va destacar, en particular, la destrucció de béns civils "sense necessitat militar", fet que constitueix un crim de guerra. El TRP també va observar que l'Informe Goldstone esmentava possibles crims contra la humanitat comesos durant l'operació 'Plom fos' (§§ 5.3.2).

5.53 En el marc del dret penal internacional, el crim de persecució constitueix un crim contra la humanitat. Tal com va assenyalar l'Informe Goldstone, "els crims de lesa humanitat són els que commouen la consciència de la humanitat" (Informe Goldstone, §§ 293). En aquest sentit, l'informe va arribar a la conclusió que "la política de bloqueig (...) equival a un càstig col·lectiu infligit de manera intencionada pel Govern d'Israel als habitants de la Franja de Gaza" (Informe Goldstone, §§ 1878). L'informe també va constatar que l'operació 'Plom fos' "va ser un atac deliberadament desproporcionat destinat a castigar, humiliar i aterrir la població civil, reduir de manera dràstica la seva capacitat econòmica local per treballar i per autoabastir-se, i imposar una sensació creixent de dependència i vulnerabilitat" (Informe Goldstone, §§ 1893).

- 5.54 Pel que fa al setge de Gaza, l'informe va arribar a la conclusió que “les polítiques de bloqueig instaurades per Israel contra la Franja de Gaza (...) van sotmetre la població local a penúries i privacions extremes que equivalen a una violació de les obligacions d'Israel com a potència ocupant d'acord amb el Quart Conveni de Ginebra” (Informe Goldstone, §§ 1931). A això, hi va afegir que “les condicions resultants de les mesures deliberades de les forces armades israelianes i de les polítiques declarades del Govern pel que fa a la Franja de Gaza (...) indiquen en conjunt la intenció d'infligir un càstig col·lectiu a la població de la Franja de Gaza. La Missió, per tant, constata que s'han violat les disposicions de l'article 33 del Quart Conveni de Ginebra” (Informe Goldstone, §§ 1934).
- 5.55 Pel que fa als crims de persecució, el Tribunal Penal Internacional per a l'antiga Iugoslàvia (TPIY), en el cas Tadić, va observar que la persecució “comprèn una diversitat d'actes, inclosos aquells de caràcter físic, econòmic o judicial, que priven una persona del seu dret a gaudir de les seves llibertats fonamentals en condicions d'igualtat”.³⁴ A la sentència pronunciada en el cas Kupreškić, el TPIY explica que els actes discriminatoris qualificats de persecució no s'han d'examinar de forma aïllada. Al contrari, sovint es cometen aplicant una política de discriminació o en el marc d'una pràctica generalitzada.³⁵ A la llum dels testimonis presentats durant la sessió de Ciutat del Cap,³⁶ el TRP comparteix l'opinió que segueix, tal com la van expressar els autors de l'Informe Goldstone:

“... la sèrie d'actes que priven els palestins a la Franja de Gaza dels seus mitjans de subsistència, treball, habitatge i aigua, que els deneguen la llibertat de circulació i el dret a entrar i sortir del seu propi país, que limiten els seus drets d'accés als tribunals judicials i a un recurs efectiu, podrien portar a un tribunal competent a declarar que s'ha comès el crim de persecució, que és un crim de lesa humanitat” (Informe Goldstone, §§ 1936).

- 5.56 A la llum de les conclusions de l'Informe Goldstone, del setge de la Franja de Gaza, de les operacions militars en el curs de l'operació 'Plom fos' i dels testimonis presentats, el Tribunal conclou que Israel és culpable del crim de persecució.

ii. Les restriccions de la lliure circulació (incloent-hi el Mur) i de l'accés als recursos a Cisjordània com a formes de persecució

- 5.57 Durant la sessió de Londres, el TRP va cridar l'atenció sobre la construcció il·legal per part d'Israel d'un Mur en territori palestí. La il·legalitat d'aquest projecte ja fou establerta per la Cort Internacional de Justícia (CIJ) en la seva opinió consultiva de 2004 (conclusions de Londres, §§ 5.4C.1 *et seq.*).

³⁴ *Prosecutor v. Tadić*, TPIY, cas IT-94-1-T, sentència del 7 de maig de 1997, § 710.

³⁵ *Prosecutor v. Kupreškić et al*, TPIY, cas IT-95-16-T, sentència del 14 de gener de 2000, § 615.

³⁶ Testimonis de Raji Sourani, Mohammed Khatib i Jazi Abu Kaf en particular.

La Cort no només va condemnar la construcció del propi Mur, sinó que també va declarar il·legal tot el seu ‘règim connex’ de confiscacions de terres i de restriccions de la lliure circulació i de l’accés als recursos naturals. El Comitè de l’ONU per a l’Eliminació de la Discriminació Racial ha assenyalat que aquestes restriccions formen part d’una política que es dirigeix contra els palestins com a grup:

“Al Comitè, el preocupa profundament el fet que les greus restriccions a la llibertat de circulació als Territoris Palestins Ocupats, que afecten un determinat grup nacional o ètnic, especialment per conseqüència del mur, els punts de control, les carreteres restringides i el sistema de permisos, han creat dificultats i repercutit greument en el gaudi dels drets humans pels palestins, en particular el seu dret a la llibertat de circulació, a la vida familiar, al treball, a l’educació i a la salut.”³⁷

5.58 Segons la CIJ, la construcció del Mur ha conduït a la violació de diversos drets humans de la població palestina:

- contribuïnt a “la partida de poblacions palestines d’algunes zones”³⁸ i a noves alteracions de la composició demogràfica del territori palestí ocupat,³⁹ la construcció del Mur menyscaba el dret del poble palestí a la lliure determinació;⁴⁰
- aïllant “els palestins que es troben entre el mur i la Línia Verda” (...) dels seus territoris i llocs de treball, escoles, clíniques i altres serveis socials” i annexionant-se efectivament “la major part del sistema aquífer occidental (que proporciona el 51 per cent dels recursos hídrics de la Ribera Occidental)”,⁴¹ la construcció del Mur impedeix als palestins en qüestió exercir diversos drets humans, com ara: “ el dret a la llibertat de circulació “(Pacte Internacional dels Drets Civils i Polítics, art. 12, § 1) i el “dret al treball, la salut, l’educació i un nivell de vida adequat, proclamats en el Pacte Internacional dels Drets Econòmics, Socials i Culturals i en la Convenció de les Nacions Unides sobre els Drets del Nen”.⁴²

5.59 Com a exemple de l’efecte estès de la construcció del Mur, el Tribunal pren nota del testimoni segons el qual “des de maig de 2006, el Mur ha aïllat 75.000 persones d’Abu Dis i d’altres pobles palestins a prop de Jerusalem i els ha impedit d’accedir a la ciutat on treballaven”.⁴³

³⁷ Observaciones finales del Comité para la Eliminación de la Discriminación Racial: Israel, CERD/C/ISR/CO/13, 14 de juny de 2007, § 34, citat en el testimoni de Luciana Coconi.

³⁸ CIJ, *Opinió Consultiva de la Corte Internacional de Justicia sobre las consecuencias jurídicas de la construcción de un muro en el territorio palestino ocupado*, 13 de juliol de 2004, § 122.

³⁹ *Ibid.*

⁴⁰ *Ibid.*

⁴¹ *Ibid.*, § 133.

⁴² *Ibid.*, § 134.

⁴³ Testimoni de Rafeef Ziadah en nom de la Coalició de Sindicats Palestins per al Boicot, les Desinversions i les Sancions (PTUC-BDS).

5.60 En matèria d'accés als recursos naturals, el Comitè de Drets Humans de l'ONU ha expressat la seva preocupació pels efectes discriminatoris de la política israeliana sobre la població palestina:

“Preocupa al Comitè l'escassetat d'aigua que afecta desproporcionadament la població palestina de la Ribera Occidental, pel fet que s'ha impedit la construcció i manteniment d'infraestructura d'aigua i sanejament i s'ha prohibit la construcció de pous. També el preocupen les denúncies de contaminació de terres palestines per aigües residuals, fins i tot provinents dels assentaments.”⁴⁴

El Tribunal puntualitza aquí que el traçat del Mur és gairebé idèntic al de la 'línia vermella' marcada el 1977 per l'antic comissari israelià per als recursos hídrics, Menachem Cator, d'acord amb una demanda del Govern israelià en aquell moment per delimitar les zones de Cisjordània de les quals Israel es podia retirar sense perdre'n el control de fonts d'aigua essencials usades per proveir a Israel i a les colònies.⁴⁵

iii. Persecució dels ciutadans palestins d'Israel

5.61 El TRP observa els fets següents (i fa referència a l'annex en què s'enumeren les lleis i els projectes de llei israelians pertinents):

- La Llei israeliana de 2007 relativa a la Ciutadania i l'Entrada a Israel “impedeix la reagrupació familiar entre els ciutadans palestins d'Israel i els palestins dels Territoris Ocupats”;⁴⁶ la mateixa llei impedeix a un ciutadà o ciutadana àrab d'Israel que es casi amb un ciutadà o ciutadana àrab d'un “Estat enemic” (per exemple, Iran, Iraq, Síria o el Líban) viure a Israel.⁴⁷ Aquestes prohibicions violen el dret al respecte de la vida privada, així com l'obligació de no realitzar “cap distinció” per motius “d'origen nacional o social” (Pacte Internacional dels Drets Civils i Polítics de 1966, art. 2, § 1, i art. 17).
- En virtut de la Llei israeliana de 28 març de 2011 relativa a la Ciutadania, els tribunals poden “revocar la ciutadania de persones condemnades per traïció, espionatge, ajuda a l'enemic en temps de guerra i actes terroristes –tal com es defineixen en la llei sobre la prohibició de finançament del terrorisme de 2005–, a

⁴⁴ Observaciones finales del Comité de Derechos Humanos: Israel, CCPR/C/ISR/CO/3, 3 de setembre de 2010, § 18, citades per Luciana Coconi.

⁴⁵ Human Sciences Research Council, *Occupation, Colonialism, Apartheid: A re-assessment of Israel's practices in the occupied Palestinian territories under international law* (Ciutat del Cap, 2009), p. 145, citando a David Arsenault i Jamie Green, ‘The Effects of the Separation Barrier on the Viability of a Future Palestinian State’, a Israel/Palestine Centre for Research and Information, *Second Israeli-Palestine International Conference on Water for Life in the Middle East* (Atalya, Turquia, 10-14 d'octubre de 2004).

⁴⁶ Testimoni de Haneen Zoabi.

⁴⁷ *Ibid.*

petició del Ministeri de l'Interior, en el marc de la condemna penal pronunciada".⁴⁸

Si aquesta disposició s'aplica tant als ciutadans israelians com als palestins, no sembla ser arbitrària; però si no és així i la llei s'aplica únicament als ciutadans palestins, la privació de la nacionalitat seria llavors discriminatòria i arbitrària (*cfr.* Comitè per l'Eliminació de la Discriminació Racial, *Observaciones finales: Lituania*, CERD/C/LTU/CO/3, 11 d'abril de 2006, § 23).

- La Llei sobre Adquisició de Terres de 1953 i la Llei sobre la Propietat dels Absents de 1950 autoritzen Israel a confiscar les terres que pertanyen a palestins a Israel⁴⁹ sense cap mena de compensació. Si els propietaris palestins han estat obligats a abandonar les seves terres però no han renunciat al títol de propietat, la confiscació de les terres sense compensació és arbitrària i viola els seus drets a la propietat (Declaració Universal de Drets Humans, art. 17). Tot i que la confiscació de les terres s'efectuï amb fins públics, es requereix una compensació justa (*cfr.* Protocol adicional al Tribunal Europeu de Drets Humans, art. 1, que reflecteix el costum internacional).
- Diversos programes israelians priven els palestins de les seves terres i les assignen totes o una part a Israel o a colons israelians. Es preveu una compensació, però aquesta no és justa, atès que els àrabs palestins rebrien de 180.000 a 200.000 dunams, quan s'han confiscat 600.000 dunams.⁵⁰ Es tracta d'una altra violació dels drets a la propietat individual o dels drets consuetudinaris col·lectius, com ja s'ha esmentat.
- En molts aspectes, els ciutadans palestins no són tractats de la mateixa manera que els ciutadans israelians: el desallotjament forçós de llocs palestins històrics, com Jaffa i Acre; la construcció de ciutats reservades exclusivament als ciutadans israelians; el proveïment d'aigua per a l'agricultura palestina que tot just representa un 2,5 per cent de la quantitat total destinada a aquest sector a Israel; la 'judaïtzació' de l'espai públic en utilitzar exclusivament noms hebreus i ignorar els noms àrabs; l'absència de la història palestina en l'educació i l'accent posat sobre la història jueva; la construcció de 1.000 noves colònies i ciutats jueves des de 1948, en comparació amb les set creades pels palestins al Nèguev; les facilitats atorgades als soldats israelians desmobilitzats (els palestins generalment no serveixen en l'exèrcit israelià) en matèria d'accés al sistema d'educació superior (Llei de 1994).⁵¹
- Al desert del Nèguev, 90.000 palestins viuen en pobles 'no reconeguts', encara que aquests pobles existien abans de 1948, i que:

⁴⁸ Testimoni de Haneen Zoabi.

⁴⁹ *Ibid.*

⁵⁰ *Ibid.*

⁵¹ Testimoni de Haneen Zoabi.

“no estan autoritzats a connectar-se a les xarxes d’aigua i d’electricitat. Aquests pobles no tenen accés als serveis mèdics i educatius en les seves comunitats, tot i que cadascuna d’aquestes comunitats compti amb entre 700 i 6.000 habitants, una població molt superior a la de nombroses comunitats jueves que es beneficien de tots els serveis”.⁵²

En efecte, segons els testimonis presentats davant el Tribunal, hi ha una campanya concertada de desallotjament forçós i de demolició de pobles beduïns no reconeguts a la regió del Nèguev, al sud d’Israel.

Aquestes discriminacions institucionalitzades i factuais entre ciutadans israelians violen diverses disposicions de la Convenció Internacional sobre l’Eliminació de totes les Formes de Discriminació Racial (art. 2, § 1, a, art. 5, d, iii, iv, v, així com l’art. 1, § 1).

Conclusió

Els elements materials de la persecució

5.62 El Tribunal conclou que els elements materials de persecució són presents en els casos següents:

- les condicions de vida imposades als palestins els priven “dels seus drets fonamentals en contravenció del dret internacional“ (*Elements dels crims*, art. 7, § 1 (h), persecució, § 1), incloent-hi el dret a la lliure determinació i molts dels drets civils i socioeconòmics (conclusions de Londres, § 5.4C.5; opinió consultiva de la CIJ);⁵³
- els palestins de Gaza i dels territoris envoltats o travessats pel Mur i el seu règim connex a Cisjordània constitueixen un grup contra el que s’ha ‘dirigit’ la conducta en qüestió per raó de la seva identitat com a grup (*Elements dels crims*, art. 7, § 1 (h), persecució, § 2);
- les conseqüències pràctiques de la imposició d’aquestes condicions són l’atac contra els palestins per motius d’ordre polític i nacional [conflicte entre Israel i els palestins] (*ibid.*, § 3);
- la conducta s’ha “comès en relació amb (...) qualsevol crim de la competència de la Cort” (*ibid.*, § 4); en aquest cas, la conducta en relació amb el crim de guerra que representa l’establiment de colònies israelianes en els Territoris Palestins Ocupats (conclusions de Londres, § 5.3.2);
- la conducta s’ha “comès com a part d’un atac generalitzat o sistemàtic dirigit contra una població civil“ (*Elements dels crims*, art. 7, § 1 (h), persecució, § 5), en aquest cas la població palestina.

⁵² Testimoni de Jazzi Abu Kaf.

⁵³ CIJ, *Opinió Consultiva de la Corte Internacional de Justicia sobre las consecuencias jurídicas de la construcción de un muro en el territorio palestino ocupado*, §§ 133 i 134.

L'element mental de la persecució

5.63 L'element mental de la persecució consisteix en el coneixement de l'atac dirigit contra les víctimes del crim. La construcció del Mur i el règim connex de restriccions de la llibertat de circulació i d'accés als recursos naturals per part de les autoritats israelianes formen "part d'un atac generalitzat o sistemàtic dirigit contra" la població palestina (*Elements dels crims*, art. 7, § 1 (h), persecució, § 6), deliberadament posat en pràctica pels artífexs de les polítiques d'Israel pel que fa al setge de Gaza, l'organització d'operacions militars de gran escala i les condicions de vida imposades a Cisjordània.

L'element contextual de la persecució

5.64 El Tribunal precisa que, segons els *Elements dels crims*, l'atac i els actes a què fa referència l'article 7 "no cal que (...) constitueixin un atac militar". L'operació 'Plom fos' va ser clarament una ofensiva militar. Tot i que el setge de Gaza en si i les condicions imposades a Cisjordània pel Mur i el seu règim connex no poden ser definides com ofensives militars que impliquin hostilitats manifestes i l'ús de la força, presenten, però, un caràcter militar. No cal que el Tribunal entauli un debat semàntic sobre el significat del terme 'atac', només cal apuntar que els *Elements dels crims* donen al terme un sentit més ampli que el significat que generalment o tradicional s'hi sol atribuir, ja que no limiten el camp d'aplicació a un atac militar clàssic. D'això es desprèn que les condicions imposades als Territoris Palestins Ocupats equivalen a un "un atac generalitzat o sistemàtic" dirigit contra la població palestina. Es compleix, per tant, el criteri contextual de la persecució com a crim de lesa humanitat. Les violacions dels drets humans contra els ciutadans palestins d'Israel constitueixen també una forma de maltractament d'una població civil; aquest maltractament equival a un atac permanent contra la població palestina en virtut de la definició del terme 'atac' que disposa l'article 7, § 1, de l'Estatut de la CPI i de la jurisprudència aplicable en la matèria. Aquesta població és maltractada per raó del seu origen nacional.

5.65 A la llum de les explicacions precedents, el Tribunal considera que certes pràctiques israelianes equivalen a persecució com a 'crim de lesa humanitat' segons la definició que estableix l'article 7 (1) (h) de l'Estatut de Roma de la Cort Penal Internacional, del qual Israel no és part però el caràcter consuetudinari del qual ja ha estat subratllat pel TRP (conclusions de Londres, §§ 5.3.2, 6.9). S'ha demostrat que els fets en qüestió reuneixen els elements materials, l'element mental i el criteri contextual del crim de persecució. Com ja s'ha esmentat, la persecució implica la denegació intencional i greu dels drets fonamentals dels membres d'un grup identificable en el marc d'un atac generalitzat i sistemàtic dirigit contra una població civil. El Tribunal conclou que els testimonis escoltats sustenten l'existència de persecució en el marc dels actes següents:

- el setge i el bloqueig de la Franja de Gaza com a forma de càstig col·lectiu de la població civil;

- l'ús de civils com a objectiu durant operacions militars a gran escala;
- la destrucció d'habitatges civils sense justificació per necessitat militar;
- l'impacte negatiu del Mur sobre la població civil i del règim connex a aquest a Cisjordània, incloent-hi Jerusalem Oriental;
- la campanya concertada de desallotjament forçós i demolició de pobles beduïns no reconeguts a la regió del Nèguev, al sud d'Israel.

VI. CONSEQÜÈNCIES JURÍDIQUES

A. Conseqüències jurídiques per a Israel

- 6.1 L'apartheid i la persecució constitueixen actes atribuïbles a Israel i impliquen la seva responsabilitat jurídica internacional (Projecte d'articles de la Comissió de Dret Internacional [CDI] sobre la responsabilitat de l'Estat per fets il·lícits internacionalment de 2001, art. 1 i 2). Israel ha de cessar els seus actes d'apartheid i les seves polítiques de persecució, i oferir les degudes garanties de no-repetició (*ibid.*, art. 30).
- 6.2 A més, Israel ha de reparar integralment tots els danys, ja siguin materials o morals, causats pels seus actes internacionalment il·lícits (*ibid.*, art. 31). Pel que fa a les reparacions, Israel ha d'indemnitzar els palestins pels danys causats, amb compensacions que cobreixin tot dany susceptible d'avaluació econòmica en matèria de pèrdua de vides, pèrdua de béns materials i pèrdua de guanys en la mesura que es puguin establir aquests fets.⁵⁴ La reparació obliga Israel "a indemnitzar el dany causat per aquest fet" i "la indemnització cobrirà tot dany susceptible d'avaluació financera, incloent-hi el lucre cessant en la mesura que aquest sigui comprovat" (*ibid.*, art. 36).

B. Deures de tercers Estats en virtut del dret internacional públic

- 6.3 Els Estats i les organitzacions internacionals també tenen responsabilitats internacionals. En efecte, el fet que les polítiques discriminatòries i segregacionistes d'Israel, tant als Territoris Ocupats com a Israel, equivalguin en conjunt a un règim d'apartheid comporta greus conseqüències per als Estats i les organitzacions internacionals en virtut del dret internacional. L'apartheid i la persecució, tal com s'han definit prèviament, constitueixen fets internacionalment il·lícits i crims del dret internacional que comporten responsabilitats específiques. Els Estats tercers tenen el

⁵⁴ Testimoni del Dr. François Dubuisson.

deure de cooperar per posar fi als actes d'apartheid i a les polítiques de persecució d'Israel, negant-se, entre d'altres mesures, a donar ajuda o assistència a Israel i no reconeixent les situacions il·legals derivades dels seus actes. Així mateix, han de posar fi a les violacions del dret penal internacional perpetrades per Israel mitjançant l'enjudiciament dels autors de crims internacionals, incloent-hi els crims d'apartheid i de persecució.

- 6.4 El Tribunal examinarà la qüestió de la responsabilitat en matèria d'apartheid i de persecució com a fets internacionalment il·lícits, d'una banda, i com a crims del dret internacional, de l'altra.
- 6.5 En primer lloc, els Estats i les organitzacions internacionals tenen l'obligació de garantir que Israel respecti el dret internacional. En segon lloc, els Estats i les organitzacions internacionals tenen l'obligació de posar fi al règim d'apartheid d'Israel, ja que l'apartheid en si equival a una violació sistemàtica d'una norma imperativa del dret internacional. En tercer lloc, els Estats i les organitzacions internacionals tenen el deure de cooperar per posar fi a les violacions del dret internacional comeses per Israel. En aquest sentit, tenen el deure de col·laborar entre si en l'àmbit judicial en matèria d'enjudiciament de crims internacionals.
- 6.6 Pel que fa al dret penal internacional, el Tribunal observa que la Convenció sobre l'apartheid de 1973 exigeix als Estats parts "adoptar les mesures legislatives o d'un altre ordre que siguin necessàries per reprimir i impedir l'estímul del crim d'apartheid i de les polítiques segregacionistes similars o les seves manifestacions".⁵⁵ Com que el tema de la jurisdicció universal s'aborda amb més detall més endavant, passem a continuació a tractar la qüestió de la responsabilitat de l'Estat.

Deure de cooperació

- 6.7 Segons l'article 41 del Projecte d'articles de la CDI sobre la responsabilitat de l'Estat, els Estats han de cooperar per posar fi, per mitjans lícits, a tota violació greu d'una obligació que emani d'una norma imperativa de dret internacional general. Tal com va explicar la Cort Internacional de Justícia en el cas relatiu a la *Barcelona Traction*, certes normes imperatives es deriven "dels principis i de les normes relatives als drets bàsics de la persona humana, inclosa la protecció contra l'esclavitud i la discriminació racial".⁵⁶ En aquest context, el Tribunal apunta que l'apartheid és una forma

⁵⁵ Convenció sobre l'apartheid, art. 4.

⁵⁶ Vegeu *Barcelona Traction, Light and Power Company, Limited, Judgment, I.C.J. Reports 1970*, p. 32,

especialment greu de discriminació racial i està universalment condemnada com a tal. Per tant, la prohibició de l'apartheid es considera com una norma imperativa del dret internacional general.⁵⁷

- 6.8 L'article 41 del Projecte d'articles sobre la responsabilitat de l'Estat disposa, a més, que cap Estat reconeixerà com a lícita una situació creada per una violació greu d'una norma imperativa de dret internacional general, ni prestarà ajuda o assistència per mantenir aquesta situació.

No-reconeixement i no-assistència

- 6.9 Una obligació de no-reconeixement es pot derivar de la denegació per part d'un Estat del dret a la lliure determinació dels pobles. Com s'explica en els comentaris al Projecte d'articles de la CDI sobre la responsabilitat de l'Estat, l'obligació del no-reconeixement col·lectiu s'aplicaria en el cas d'un intent d'adquisició de sobirania sobre un territori a través de la denegació del dret a la lliure determinació dels pobles.⁵⁸ El Tribunal observa que la CIJ ja ha resolt que Israel viola el dret dels palestins a la lliure determinació, la qual cosa constitueix una violació d'una norma imperativa del dret internacional.⁵⁹ A més, cap Estat que estableixi relacions amb Israel connectades amb el règim d'apartheid pot esperar que l'ONU o els seus Estats membres reconeixin la validesa o els efectes d'aquestes relacions.⁶⁰ Durant la lluita contra l'apartheid a Sud-àfrica, la comunitat internacional va instar reiteradament els Estats a no prestar ajuda ni assistència al règim d'apartheid. El Tribunal recorda que el Consell de Seguretat i l'Assemblea General de l'ONU van exhortar tots els Estats a no reconèixer la legalitat de les comunitats bantús establertes per Sud-àfrica dins de Sud-àfrica i a Namíbia.⁶¹
- 6.10 Atesos el caràcter i la importància dels drets i les obligacions en qüestió, el Tribunal opina que tots els Estats tenen el deure de no reconèixer com a lícita la situació que es deriva del règim d'apartheid establert a Israel i als Territoris Ocupats. També tenen l'obligació de no prestar ajuda ni assistència al manteniment de la situació creada per aquest règim. Pel que fa a la presència il·legal de Sud-àfrica a Namíbia, la Cort Internacional de Justícia va dictaminar que els Estats membres "estan obligats a

§ 34.

⁵⁷ James Crawford, *The International Law Commission's Articles on State Responsibility: Introduction, Text, and Commentaries* (Cambridge: Cambridge University Press, 2002), p. 246.

⁵⁸ Crawford, *The International Law Commission's Articles on State Responsibility*, *ibid.*, p. 250.

⁵⁹ Vegeu CIJ, *Opinió Consultiva de la Corte Internacional de Justicia sobre las consecuencias jurídicas de la construcción de un muro en el territorio palestino ocupado*, 13 de juliol de 2004, § 155.

⁶⁰ *Legal Consequences for States of the Continued Presence of South Africa in Namibia (South West Africa) notwithstanding Security Council Resolution 276 (1970)*, ICJ Reports 1971, p. 56, § 126.

⁶¹ Vegeu la Resolució 402 del Consejo de Seguridad, 22 de desembre de 1976, i la Resolució 407 del Consejo de Seguridad, 25 de maig de 1977. Vegeu també John Dugard, *Recognition and the United Nations* (Cambridge: Grotius Publications, 1987).

abstenir-se d'establir relacions econòmiques o d'un altre tipus amb Sud-àfrica en nom o sobre Namíbia que puguin reforçar l'autoritat sobre el Territori".⁶² Això incloïa l'obligació de no prestar ni ajuda ni assistència econòmica, industrial o financera, en forma d'obsequis, préstecs, crèdits, bestretes o garanties, o en qualsevol altra forma. Aquesta prohibició no es limita als Estats, sinó que s'estén naturalment a les institucions en les quals els Estats tenen dret de vot.⁶³

- 6.11 És el deure de tots els Estats, dins del respecte de la Carta de les Nacions Unides i del dret internacional, eliminar tot obstacle derivat del manteniment d'un règim d'apartheid que impedeixi al poble palestí exercir el seu dret a l'autodeterminació. Si bé el Tribunal considera que les Nacions Unides, i especialment l'Assemblea General i el Consell de Seguretat, haurien d'examinar quines accions complementàries són necessàries per posar fi a la situació il·lícita resultant del règim d'apartheid israelià, recorda que, en el marc de la lluita contra l'apartheid a Sud-àfrica, la societat civil internacional va recórrer habitualment als boicots, les desinversions i les sancions. És la comunitat internacional la que ha de decidir quines són les modalitats més pràctiques per garantir que Israel respecti el dret internacional. El Tribunal desitjaria, però, recalcar la posició expressada per la CDI, i reiterada pel Tribunal Constitucional alemany, segons la qual una violació greu d'una norma imperativa "imposa a la comunitat d'Estats el deure de cooperar per posar fi a tota violació greu per mitjà del dret internacional".⁶⁴ En el cas que els Estats no obliguessin Israel a observar el dret internacional, podrien ésser considerats còmplices de les violacions comeses per Israel i la seva responsabilitat es podria veure compromesa.

C. Deures dels Estats en matèria de jurisdicció universal i crims internacionals

- 6.12 L'apartheid i la persecució no constitueixen solament fets internacionalment il·lícits; són també crims internacionals que comporten la responsabilitat penal individual dels autors (Convenció sobre l'apartheid de 1973, art. 4; Estatut de la CPI, art. 7, § 1, h, i art. 25, com a expressions del costum internacional) i comporten l'obligació universal de perseguir els presumptes autors o d'extradir-los a qualsevol Estat que els reclami per jutjar-los (*judicare vel dedere*; Convenció sobre l'apartheid de 1973, art. 3-5 i 11; Estatut de la CPI, preàmbul, § 4-6).
- 6.13 La responsabilitat penal dels individus no exclou la responsabilitat d'Israel en l'àmbit internacional. Tal com disposa l'Estatut de la CPI:

⁶² Vegeu *Namibia advisory opinion*, ICJ Reports 1971, § 124.

⁶³ *Namibia advisory opinion*, *ibid.*, opinió separada del jutge Ammoun, § 14.7.

⁶⁴ Vegeu l'article 41 del Proyecto de artículos sobre la responsabilidad del Estado, Informe del Secretario General de 2001, *Responsabilidad del Estado por hechos internacionalmente ilícitos: información y observaciones recibidas de los gobiernos*, documento A/62/63 de la ONU (9 de març de 2007), comentarios de Alemania, § 36; per a més detalls sobre el cas, vegeu §§ 33-38.

“Res del que disposa aquest Estatut respecte de la responsabilitat penal de les persones naturals afecta la responsabilitat de l'Estat conforme al dret internacional.” (art. 25, § 4)

L'atribució a un Estat d'un crim de dret internacional va ser consagrada per la CIJ en la sentència pronunciada sobre el cas relatiu a l'aplicació de la Convenció sobre el crim de genocidi de 2007 (*Bosnia and Herzegovina v. Yugoslavia*), en què la CIJ estipula que:

“Un Estat pot veure la seva responsabilitat compromesa en virtut de la Convenció per genocidi i complicitat de genocidi, sense que un individu hagi estat reconegut culpable d'aquest crim o d'un crim connex.” (*ICJ Rep. 2007*, § 182).

- 6.14 Aquesta norma és igualment aplicable a l'apartheid i la persecució com a crims contra la humanitat.

VII. MESURES NECESSÀRIES I RECOMANADES

- 7.1 El Tribunal ha d'anar més enllà de les conclusions jurídiques i de la descripció formal de les conseqüències jurídiques per a Israel i terceres parts en matèria d'apartheid i de persecució. Ha d'exhortar resoltament totes les parts implicades a actuar d'acord amb les obligacions legals. Si bé cal adoptar mesures polítiques en certs casos, el Tribunal insta decididament totes les parts rellevants a actuar d'acord amb les obligacions legals en el moment que es constata un règim d'apartheid i de persecució.
- 7.2 En conseqüència, el Tribunal exhorta:
- 7.2.1 **l'Estat d'Israel** a desmantellar immediatament el sistema d'apartheid que imposa al poble palestí, a abolir tota llei i pràctica discriminatòria, a no aprovar més lleis discriminatòries i a cessar immediatament els actes de persecució contra els palestins;
- 7.2.2 **tots els Estats** a cooperar per posar fi a la situació il·legal que es deriva de les pràctiques d'apartheid i de persecució per part d'Israel. A la llum de l'obligació de no oferir ajuda o assistència, tots els Estats han de plantejar mesures adequades amb la finalitat d'exercir una pressió suficient sobre Israel, com ara la imposició de sancions o la ruptura de relacions diplomàtiques, ja sigui de forma col·lectiva, a través d'organitzacions internacionals o, en absència de consens, de forma individual, trencant les relacions bilaterals amb Israel;
- 7.2.3 **el fiscal de la Cort Penal Internacional** a acceptar la competència sol·licitada per les autoritats palestines el gener del 2009 i iniciar una investigació amb la major diligència possible, tal com exigeix l'Informe Goldstone, sobre els crims internacionals comesos en territori palestí des de l'1 de juliol de 2002, incloent-hi els crims d'apartheid i de persecució;

- 7.2.4 **Palestina** a adherir-se a l'Estatut de Roma del Tribunal Penal Internacional;
- 7.2.5 **la societat civil internacional** (inclosos tots els grups i persones que treballen amb diligència a l'Estat d'Israel i als Territoris Palestins Ocupats per oposar-se al sistema regnant de dominació racial) a reproduir l'esperit de solidaritat que va contribuir al final de l'apartheid a Sud-àfrica, entre altres iniciatives, donant a conèixer les conclusions d'aquest Tribunal als parlaments nacionals respectius i donant suport a la campanya de Boicot, Desinversions i Sancions (BDS);
- 7.2.6 **l'Assemblea General de les Nacions Unides** a reconstituir el Comitè Especial de l'ONU contra l'Apartheid i a convocar una sessió extraordinària per examinar la qüestió de l'apartheid contra el poble palestí. En aquest sentit, i amb vista d'adoptar les mesures apropiades, el Comitè hauria de recopilar una llista de persones, organitzacions, bancs, empreses, corporacions, organitzacions benèfiques i qualsevol altre organisme públic o privat que cooperi amb el règim d'apartheid d'Israel;
- 7.2.7 **l'Assemblea General de les Nacions Unides** a sol·licitar una opinió consultiva de la Cort Internacional de Justícia com la sol·licitada per l'anterior i actual relator especial de l'ONU sobre la situació dels drets humans als Territoris Palestins Ocupats, així com pel Consell de Recerca en Ciències Humanes de Sud-àfrica, per analitzar la naturalesa del prolongat règim d'apartheid i ocupació d'Israel;
- 7.2.8 **el Comitè de l'ONU per a l'Eliminació de la Discriminació Racial** a abordar la qüestió de l'apartheid en el seu pròxim examen de la situació israeliana el febrer de 2012;
- 7.2.9 **el Govern de Sud-àfrica**, com a país d'acollida de la tercera sessió del Tribunal Russell sobre Palestina, a garantir que l'Estat d'Israel no emprengui cap tipus de represàlia contra les persones que han testificat davant el Tribunal.
- 7.3 El Tribunal acull amb satisfacció la decisió de l'Organització de les Nacions Unides per a l'Educació, la Ciència i la Cultura (UNESCO) sobre l'admissió de Palestina com a membre. Deplora, així mateix, les mesures punitives adoptades pels Estats Units d'Amèrica en contra d'aquesta organització i insta tots els Estats i organitzacions internacionals a donar suport activament al dret del poble palestí a l'autodeterminació. El Tribunal celebra la solidaritat i el suport d'aquells països que han donat suport de manera ferma i sistemàtica als drets humans dels palestins, i els exhorta a prosseguir en la lluita per la justícia.
-

VIII. CONTINUACIÓ DEL PROCEDIMENT

- 8.1 Amb aquestes conclusions finalitza la tercera sessió del Tribunal Russell sobre Palestina a Ciutat del Cap. Aquestes conclusions són el resultat d'una avaluació *prima facie* dels fets sobre els quals ha estat informat, sense perjudici del veredict final que el Tribunal pronunciarà en la seva sessió de clausura.
- 8.2 La propera sessió del Tribunal tindrà lloc a Nova York, Estats Units d'Amèrica, a finals de 2012.

ANNEX⁶⁵

LLISTA COMENTADA DE LLEIS I PROJECTES DE LLEI ISRAELIANS

Israel va ser creat el 1948 com a Estat jueu. Aquesta definició d'‘Estat jueu’ o d'‘Estat per al poble jueu’ fa que les desigualtats de caràcter pràctic, polític i ideològic siguin una realitat quotidiana per als ciutadans palestins d'Israel, que són marginats i discriminats per l'Estat pel seu origen nacional i per no ser de confessió jueva.

Les lleis principals que generen aquesta discriminació sistemàtica preveuen, segons el dret israelià, un tracte diferenciat i desigual per als ciutadans palestins d'Israel en l'àmbit dels drets relatius a la ciutadania. Les lleis més importants en matèria d'immigració i nacionalitat són:

1. Llei del Retorn (1950)
2. Llei de Ciutadania (1952)
3. Llei sobre Ciutadania i Entrada a Israel (2007)⁶⁶

Aquestes lleis atorguen clarament privilegis als jueus i la immigració jueva.⁶⁷

El dret israelià confereix també una condició semiestatal especial a l'Organització Sionista Mundial, a l'Agència Jueva, al Fons Nacional Jueu i a altres organismes que, en virtut del seu estatut propi, només atenen els jueus.

4. Conveni entre el Govern d'Israel i l'Executiu sionista (1952)
5. Llei sobre l'Estatut de l'Agència Sionista Mundial i l'Agència Jueva (1952)
6. Llei Keren Kayemeth le-Israel (1953)
7. Conveni amb l'Executiu sionista (1954, 1971)

Cal apuntar també la criminalització dels actes comesos contra les agències jueves en qualsevol lloc del món:

8. Dret penal d'Israel (626/1996)⁶⁸

⁶⁵ Aquest annex fa referència als punts 5.43 i 5.61.

⁶⁶ Per a un resum d'aquesta llei, vegeu el punt 5.61.

⁶⁷ Vegeu també la Llei de Revocació de la Ciutadania per Actes Qualificats d'Espionatge i Terrorisme (2011), adoptada el 28 de març de 2011, que permet als tribunals revocar la ciutadania d'aquelles persones condemnades per traïció, espionatge, assistència a l'enemic en temps de guerra i actes terroristes com els definits per la Llei sobre la Prohibició de Finançament del Terrorisme de 2005, a petició del Ministeri de l'Interior, en el marc de la sentència penal dictada. La ciutadania només pot ser revocada si l'acusat té una doble ciutadania o resideix fora d'Israel (la llei considera en aquest cas que l'acusat té una doble ciutadania). Si una persona no té doble ciutadania o no resideix a l'exterior, se li concedirà la condició de resident a Israel en lloc de ciutadà, la qual cosa constitueix una degradació que restringeix greument el dret a la participació política. La llei es va proposar després de l'arrest i la inculpció per espionatge d'Ameer Makhoul, líder de la societat civil àrab.

⁶⁸ Capítol 3: Delictes a l'exterior –

13. (a) El dret penal israelià s'aplicarà als delictes comesos a l'exterior contra: (1) la seguretat, les relacions exteriors o els secrets de l'Estat; (2) el sistema governamental de l'Estat; (3) el bon funcionament de

Les lleis següents reconeixen les pràctiques i institucions educatives, religioses i culturals jueves i en defineixen els objectius en termes estrictament jueus. En canvi, no hi ha cap llei que reconegui els drets religiosos i culturals de la minoria palestina d'Israel.

9. Llei sobre el Rabinat Superior d'Israel (1980)
10. Llei sobre la Bandera i els Emblemes (1949)
11. Llei sobre Educació Estatal (1953) i les seves esmenes de 2000

Lleis relatives a la terra

12. Llei de Propietat dels Absents (1950)
13. Llei d'Adquisició de la Terra (1953)
14. Llei Fonamental: Terres d'Israel [les Terres del Poble] (1960)
15. Llei sobre Assentaments Agrícoles (1967)
16. Llei Fonamental: la Knesset (1958), esmena núm. 9 (1985)⁶⁹
17. Llei sobre l'Administració de Terres d'Israel (ILA) (2009)⁷⁰
18. Esmena (2010) a l'Ordenança sobre l'ús del sòl (adquisicions amb fins públics) (1943)⁷¹

les autoritats de l'Estat; (4) els béns i l'economia de l'Estat, així com els seus mitjans de transport i comunicació amb altres països; (5) els béns, els drets i el bon funcionament de totes les associacions i organitzacions especificades o descrites en el subapartat (c).

(c) "Associació o organització", a efectes de la subsecció (a)(6), significa: (1) l'Organització Sionista Mundial; (2) l'Agència Jueva per Eretz Israel; (3) la Keren Kayemet Le-Israel; (4) la Keren Ha-Yesod - *United Israel Appeal*; (5) un organisme controlat acord amb la Llei d'auditoria de comptes de l'Estat (versió consolidada), 5718-1958.

⁶⁹ Exigeix que cap partit polític no negui l'existència d'Israel com un 'Estat jueu i democràtic'.

⁷⁰ La Llei, adoptada pel Parlament israelià, la Knesset, el 3 d'agost de 2009, institueix la privatització de terres a gran escala. En virtut d'aquesta llei, la major part de les terres que pertanyen als refugiats palestins i als desplaçats interns (actualment en mans de l'Estat com a ' propietats de persones absents'), algunes de les terres dels pobles àrabs destruïts i desallotjats, així com les terres confiscades per qualsevol motiu als ciutadans palestins, poden ser venudes a inversors privats i no poden ser objecte d'una demanda de restitució. Aquestes terres, que es calcula que representen un total de 800.000 dunams, engloben propietats de refugiats ara situades en ciutats mixtes arabojudes i terres que estan reservades o previstes per a plans generals de desenvolupament urbanístic. La Llei també garanteix un pes determinant als representants del Fons Nacional Jueu (6 membres d'un total de 13) en el si del nou Consell d'Administració de Terres, que substitueix l'Administració de Terres d'Israel (ILA) i que gestiona el 93 per cent de les terres a Israel.

⁷¹ Aquesta llei, que data de l'època del mandat britànic, permet que el Ministeri de Finances confisqui terres 'amb fins públics'. L'Estat ha recorregut en nombroses ocasions a aquesta llei, així com a altres com les ja esmentades, per confiscar terres que pertanyen als palestins a Israel. La nova esmena, adoptada el 10 de febrer de 2010, confirma que les terres confiscades pertanyen a l'Estat en virtut d'aquesta llei, fins i tot encara que aquestes terres no s'hagin utilitzat amb les finalitats adduïdes inicialment per a la seva confiscació. Autoritza l'Estat a utilitzar les terres durant 17 anys amb fins diferents dels al·legats en el moment de la confiscació i impedeix als propietaris reclamar les terres confiscades que no són utilitzades per als fins previstos originalment en cas que hagin estat traspassades a una tercera part o que hagin transcorregut més de 25 anys des de la confiscació. L'esmena amplia el poder del Ministeri de Finances per confiscar terres 'amb fins públics', la qual cosa abasta l'establiment i el desenvolupament de ciutats, i autoritza el Ministeri a definir nous objectius. La nova llei va ser concebuda per evitar que els ciutadans àrabs d'Israel presentessin demandes per reclamar terres confiscades, ja que han passat ja més de 25 anys des de la confiscació de la gran majoria de terres palestines i moltes d'elles s'han transferit a terceres parts, com el Fons Nacional Jueu.

19. Llei sobre les Comissions d'Admissió (2011)⁷²
20. Llei sobre les Terres d'Israel (esmena núm. 3) (2011)⁷³

Drets econòmics, socials i culturals

21. Llei sobre l'Eficiència Econòmica (esmenes legislatives per a la posada en marxa del pla econòmic)
22. Llei sobre la Inserció de Soldats Desmobilitzats (1994) (esmena núm. 12) (2010)⁷⁴
23. [Esmena de 2008 d'aquesta mateixa llei] – consagra el recurs al criteri del servei militar para determinar la idoneïtat dels candidats per ocupar les residències d'estudiants en totes les institucions d'educació superior. Confereix, a més, un ampli marge discrecional a aquestes institucions per atorgar a avantatges econòmics complementaris als soldats desmobilitzats, independentment de les prestacions de què ja gaudeixin gràcies a altres lleis.
24. Llei per modificar la Llei sobre Principis Pressupostaris (2011), esmena núm. 40 ('Llei de la Nakba').

⁷² La Llei sobre les Comissions d'Admissió legalitza les 'comissions d'admissió', que funcionen en gairebé 700 petites comunitats establertes en terres que pertanyen a l'Estat en el Naqab i la Galilea. La Llei atribueix a les comissions d'admissió el fet de poder de triar els candidats per ocupar unitats d'habitatge i parcel·les de terra, i plena potestat per acceptar o rebutjar les persones que volen viure en aquestes comunitats. Els comitès tenen un representant de l'Agència Jueva o de l'Organització Sionista Mundial, entitats semiestatals, i s'utilitzen en part per bloquejar les candidatures d'àrabs i d'altres grups marginalitzats. Encara que les disposicions de la Llei preveuen l'obligació de respectar el principi d'equitat i d'evitar tot tipus de discriminació, el text autoritza aquestes comissions a rebutjar els candidats que es considerin "inadequats per a la vida social de la comunitat (...) o el teixit social i cultural del municipi" i, per tant, legitima l'exclusió de grups sencers. L'Administració de Terres d'Israel (ILA) va instaurar el criteri arbitrari i discriminatori de l'adequació social' per esquivar la decisió històrica del Tribunal Suprem pel que fa al cas Ka'adan el 2000, en què va dictaminar que l'ús de l'Agència Jueva per part de l'Estat per excloure els àrabs de les terres estatals constituïa un acte de discriminació per motius de nacionalitat. La Llei també autoritza les comissions d'admissió a adoptar criteris definits per cada comunitat de forma individual, basant-se en les seves 'característiques específiques', incloent-hi els d'aquelles comunitats que es defineixen a si mateixes per la seva 'visió sionista'.

⁷³ La Llei, adoptada el març de 2011, impedeix a tota persona o part (pública o privada) vendre o arrendar terres per un període superior als cinc anys, o de llegar o traspasar drets privats de propietat a Israel a 'estrangers'. La Llei designa com a 'estrangera' tota persona que no resideixi a Israel o no tingui la ciutadania israeliana. Els jueus no són considerats estrangers, ja que gaudeixen automàticament del dret a immigrar a Israel emparant-se en la Llei del Retorn (1950). Segons la Llei, els refugiats palestins –propietaris originals de les terres, que tenen el dret a tornar a les seves propietats en virtut del dret internacional– es converteixen en 'estrangers', com totes les altres persones que no disposin d'un permís de residència o de ciutadania israeliana, amb l'excepció dels jueus.

⁷⁴ Esmena adoptada el juliol de 2010 que preveu que tot estudiant inscrit en una institució universitària que hagi finalitzat el seu servei militar i que resideixi en una de les zones anomenades 'de prioritat nacional', com el Naqab, la Galilea o les colònies jueves il·legals de Cisjordània, es pugui beneficiar d'un 'paquet de compensacions' que inclou la cobertura integral de les despeses de matrícula durant el primer any acadèmic, un any preparatori gratuït i altres avantatges complementaris en àmbits com l'allotjament per a estudiants. Aquest conjunt de compensacions s'afegeix als ja nombrosos avantatges de què gaudeixen els soldats desmobilitzats a Israel en matèria d'educació. En general, els ciutadans palestins d'Israel estan exempts del servei militar i, per tant, no es poden beneficiar d'aquestes prestacions estatals, la qual cosa constitueix una discriminació per motius de pertinença nacional. La Knesset està també estudiant una altra sèrie de projectes de llei que supediten la concessió de diversos avantatges a l'exercici durant el servei militar/ nacional (vegeu més avall).

Altres lleis

25. Llei dels Consells Regionals (data de les eleccions generals) (1994), esmena especial núm. 6 (2009)
26. Llei relativa al Deure dels Beneficiaris de Declarar els Ajuts Procedents d'Entitats Polítiques Estrangeres (2011) ('Llei sobre el finançament procedent d'ONG i governs estrangers')

PROJECTES DE LLEI

1. Projecte de llei per modificar la Llei de Ciutadania (1952) amb vista a imposar un jurament de lleialtat a les persones que persegueixin la naturalització a Israel i als ciutadans israelians que sol·licitin la seva primera targeta d'identitat

Una proposta d'esmena a la Llei de Ciutadania exigeix a totes les persones que vulguin naturalitzar-se seguint el procés de naturalització i a tots els ciutadans israelians que sol·licitin la primera targeta d'identitat (obligatòria a partir dels 16 anys) que prestin un jurament de lleialtat a Israel en tant que "Estat jueu, sionista i democràtic, als seus símbols i als seus valors, prometent servir a l'Estat en tota forma que es requereixi, mitjançant servei militar o alternatiu, de conformitat amb el que disposa la llei".

NB: segons diversos altres projectes de llei presentats davant la Knesset, el jurament de lleialtat a l'Estat jueu i democràtic es podria exigir molt aviat a tots els ministres, membres de la Knesset, funcionaris públics, etcètera.

2. Projecte de llei (2009) per modificar la Llei Fonamental: Dignitat Humana i Llibertat, amb vista a limitar els poders de control del Tribunal Suprem per a legislar en matèria de ciutadania

Aquest projecte de llei es va presentar el desembre de 2009 i vol limitar els poders d'examen judicial del Tribunal Suprem israelià en matèria de ciutadania. El projecte de llei es va plantejar en el context d'una sèrie d'audiències del Tribunal Suprem amb motiu de diverses demandes presentades contra les disposicions de la Llei sobre Ciutadania i Entrada a Israel de 2003 (disposició temporal; esmenada el 2007). Aquesta llei prohibeix l'entrada a Israel de palestins procedents dels Territoris Palestins Ocupats i d'altres 'Estats enemics', tal com els defineix Israel (com Síria, el Líban, Iran i l'Iraq) per motius de reagrupament familiar amb ciutadans israelians, la majoria dels quals són ciutadans àrabs d'Israel.

Projectes de llei que atorguen avantatges a aquelles persones que serveixen en l'exèrcit (i que exclouen gairebé tots els ciutadans no jueus d'Israel):

3. Projecte de llei per garantir als exmilitars una preferència en les designacions per a la funció pública

4. Projecte de llei per garantir als exmilitars una preferència en el sector dels serveis

Altres projectes de llei:

5. Projecte de llei per prohibir la imposició d'un boicot (2010) ('Projecte de llei sobre la prohibició del BDS')
 6. Llei d'associacions (Amutot) (Esmena – Excepcions al registre i a l'activitat d'una associació) (2010) ('Projecte de llei sobre la jurisdicció universal')
 7. Projecte de llei per protegir els valors de l'Estat d'Israel (Esmena de la legislació) (2009) ('Projecte de llei sobre un Estat jueu i democràtic')
 8. Nou projecte de llei sobre el cinema, que exigiria als realitzadors que vulguin rebre fons procedents de l'Estat signar una declaració de lleialtat a Israel i a les seves institucions, en tant que 'Estat jueu'.
-